

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Benjamin Hoff

道

2.
BASKI

Pooh'nun Tao'su

Winnie the Pooh'nun
Anlatımıyla Mutluluk ve Bilgelik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://kitapci.org>
Unut Kısasın Çevirisi ve Önsözüyle

Pooh'nun Tao'su

Benjamin Hoff bir yazar, fotoğrafçı, müzisyen, besteci ve Uzak-doğu sanatlarında derece yapmış bir Japon bitki süsleme uzmanı. Ayrıca "Ayılara" ve "Ormanlara" çok düşkün. Tam zamanlı olarak yazı yazmayı seviyor. Boş vakitlerinde Taocu Yoga ve *T'ai Chi Ch'üan* ile ilgileniyor. Portland, Oregon'da yaşıyor.

Taoizm nedir? Aslında o kadar basit ki... Hayatın nasıl deneyimlenmesi gerektiğine dair daha önceden alınmış bilgiler olmaksızın yaşamayı ifade ediyor. Elbette, tam olarak ne olduğunu anlamak isterseniz yapmanız gereken şey çok kolay. Bu kitabı okumalı ve Pooh'yu dinlemelisiniz.

"Sabah uyandığında Pooh..." dedi sonunda Piglet. "... Kendi kendine söylediğin şey nedir?" "Elbette, kahvaltıda ne var diyorum." dedi Pooh. "Sen ne söylüyorsun, Piglet?"

"Ben diyorum ki... Ben diyorum ki bugün içinde heyecanlı neler olacak!"

Pooh düşünceli şekilde başını salladı. "Aynı şeyi söylüyoruz." diye ekledi.

"Nedir bu?" diye sordu inançsızca.

"Batılı bir Taoistten bilgelik." dedim.

Ayı Pooh'yu hiç bu şekilde düşünmediyseniz çekinmeyin, okumaya devam edin...

Benjamin Hoff

Pooh'nun Tao'su & Piglet'in Te'si

Benjamin Hoff

Pooh'nun Tao'su

Winnie-the-Pooh'nun
Anlatımıyla Mutluluk ve Bilgelik

Çizimler: Ernest H. Shepard

Translated from the English Language edition of THE TAO OF POOH. First published in the United States under the title THE TAO OF POOH by Benjamin Hoff. Copyright © Benjamin Hoff, 1982. WINNIE-THE-POOH, copyright © by E.P. Dutton & Co. Inc.; copyright renewal © 1953 by A.A. Milne; THE HOUSE AT POOH CORNER, copyright © 1928 by E.P. Dutton & Co. Inc.; copyright renewal © 1956 by A.A. Milne. This edition published by arrangement with Dutton, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Grateful acknowledgement is made to the Trustees of the Pooh Properties for the use of illustrations by E.H. Shepard and quoted material by A.A. Milne.

This edition first published Copyright © 2018. Turkish translation Copyright © 2018 by Sola Yayınları. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali Penguin Random House LLC, tarafından "THE TAO OF POOH" adıyla yayımlanmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SOLA YAYINLARI

Şakayık Sok. No: 40/8 Kat: 2 Teşvikiye Şişli/İSTANBUL

Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: info@solayayinlari.com

www.facebook.com/solayayinlari, www.twitter.com/solaunitas, www.solayayinlari.com

ISBN: 978-605-2250-66-2

Yayıncı Sertifika No: 32858

2. Baskı: İstanbul 2019

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Kabaş

Editör: Buket Konur, Meltem Akgün

Redaksiyon: Hale Özdemir

Düzeltilti: Banu Onur Evren

Son Okuma: Eda Yorulmaz

Çeviren: Umut Kısa

Mizanpaj ve Kapak Uygulama: Sibel Kaya

Orijinal Adı: The Tao of Pooh

BASILDIĞI YER

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Beylikdüzü Osb Mahallesi Orkide Caddesi 9/Z Beylikdüzü/İstanbul

Sertifika No: 34011

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

“Balonu olan hiç kimse mutsuz olamaz!”
Pooh

Han Hsiang-Tzu'ya adanmıştır.

İçindekiler

Çevirmen Önsözü	8
Önsöz	10
Pooh'nun <i>Tarzi</i> ?	13
Kimin Tao'su?	21
Salı'yı Saymak	35
Cottleston Pastası	49
Pooh Yolu	81
Dön Cem	107
İşte Böyle Bir Ayı	131
Hiçbir Yer ve Hiçbir Şey	159
Pooh'nun Şimdisi	171
Sonsöz	174

Çevirmen Önsözü

Pooh'nun neden dünyanın en sevilen ayısı olduğunu düşündünüz mü? Kimimiz onu saf olduğu için, kimimiz çok obur ve şirin olduğu için, kimimiz ilk başta aptalca görünen ama bir şekilde sorunu çözen fikirlerini harika bulduğu için, kimimiz de sadece olduğu gibi olduğu için ona hayranlık duyabilir. Sanıyorum ben en son grupta olan kişiyim. Pooh'nun sadece Pooh oluşuna, maskesizliğine ve her birimizin içinde onun gibi olmak isteyen bir taraf olduğuna inanıyorum. Diğerlerini seven ve her durumda onların yanında olmaya çalışan sevecen bir dost, yılmaz bir iyimser ve en kötü durumda bile çözüm arayan bir sevimli ayıyı herhalde şöyle hatırlarız: Düşün Pooh düşün! Düşündüğü anlar özeldir çünkü. Normalde öyle çok düşünmeye gerek yoktur onun için.

Pooh hepimizin önemli çocukluk kahramanlarından biri ve Benjamin Hoff bu eserinde Pooh'nun neden mutlulu-

ğun yolunda olduğunu anlatıyor. Bence bize vereceği çok şey var. Bu kitabı çevirmek benim için bir onur ve kitabı okurken rastlayacağınız hataların tamamı benim anlayış problemlerimden kaynaklanabilir. Eğer bir şeylerin daha doğru anlaşılması gerektiğine ilişkin kaygınız olursa lütfen bana umutkisa@solaunitas.com adresinden ulaşarak geri-bildirim vermekten çekinmeyin. Eminim en kısa sürede düzeltilir ve hak ettiği mükemmelliğe ulaşır.

Umut Kısa, 2018, İstanbul

Önsöz

Çalışma masama kadar tırmanarak, “Bu yazdığın şey ne?” diye sordu Pooh.

“Pooh’nun Tao’su.” diye cevap verdim.

Yazdığım kelimelerden birini kapatarak, “Pooh’nun Tarzı mı?” dedi Pooh.

Patisini kalemimle kaldırarak, “Pooh’nun Tao’su!” diye tekrar ettim.

Patisini ovuşturdu ve “Bana Pooh’nun ufu gibi geldi.” dedi.

Kızgın bir ses tonuyla, “Ama değil!” diye cevapladım.

İleriye doğru uzandı ve yine kelimelerin üzerine doğru eğilerek, “Ne hakkında?” diye sordu.

“Nasıl sakın ve her koşulda mutlu kalabileceğin hakkında.” diye bağırdım.

“Peki, sen okudun mu?” diye sordu Pooh.

Kendi aramızda Bilgeliğin Büyük Ustaları'nı konuşuyorduk. İçimizden biri tüm büyük ustaların Doğu'dan olduğunu savunurken, ben onun haklı olmadığını ve bazılarının Doğu'dan olmadığını söylüyordum. Ne yaparsam yapayım konuşmasına devam ediyor ve söylediklerime hiç dikkat etmiyordu. Bir an için Batı'dan bir özdeyiş okumaya karar verdim ve dünyanın sadece tek bir yarım küreden oluşmadığını anlatmaya çalıştım.

"Sabah uyandığında, Pooh..." dedi sonunda Piglet. "... Kendi kendine söylediğin şey nedir?"
"Elbette, kahvaltıda ne var derim." dedi Pooh.
"Sen ne söylersin Piglet?"

"Ben derim ki... Ben derim ki bugün heyecanlı neler olacak?" dedi Piglet.

Pooh düşünceli şekilde başını salladı.

"Aynı şeyi söylüyoruz." diye ekledi.

"Nedir bu?" diye sordu inançsızca.

"Batılı bir Taoist'ten bilgelik." dedim.

"Bana Winnie-the-Pooh'dan bir alıntı gibi geldi."

"Evet öyle."

"Ama bu Taoizm değil ki!"

"Kesinlikle öyle."

“Hayır öyle değil.”

“Sence ne demek istiyor?”

“Bu bence şişman bir ayının basit mutluluğunu hiç kaybetmeden ve entelektüel bilgi biriktirmeden merakına yenik düşüp etrafta aptalca sorular sorması, şarkılar uydurması ve değişik maceralarıyla ilgili. Bence tüm anlattığı bu.”

“Aynı şeyi söylüyoruz.” diye cevap verdim.

Winnie-the-Pooh sayesinde Taoizm’i ve Taoizm sayesinde Winnie-the-Pooh’yu açıklayabileceğim fikrini aklıma ilk getiren olay buydu.

Amaçlarımı açıklamaya başladığımda akademisyenler hemen “Çok saçma bir şey!” gibi sözlerle tepki gösterdiler. Bazıları duydukları en aptalca şey olduğunu açıkça ifade etti. Hayal görüyor olmalıymışım. Bir kısmı hoş ama gerçekleştirmesi zor bir fikir olduğunu söyledi. “Nereden başlayacaksın?” diye sordular. Sanırım Taoistlerin söylediği şekliyle ifade edebilirim. “Bin millik yolculuk tek bir adımla başlar.”

Sanırım en başından başlayacağız.

Pooh'nun *Tarzı*?

“Gördün mü Pooh?” dedim. “Birçok insan Taoizm’in ne olduğunu bile bilmiyor.”

Pooh gözlerini kırptı ve “Evet...” dedi.

“İşte bu bölüm bunun açıklaması hakkında!”

“Hımmmm anlıyorum.” dedi Pooh.

“Bunu yapmanın en kolay yolu bir an için Çin’e gitmek.”

“Ne?” dedi Pooh. Gözlerini sonuna kadar açtı ve “Hemen şimdi mi?” diye sordu.

“Elbette, tüm yapmamız gereken arkamıza yaslanmak, rahatlamak ve işte oradayız.”

“Anladım!” dedi Pooh.

Bir an için büyük bir Çin şehrinde dar bir sokakta yürüdüğümüzü hayal edin. Klasik tarzda boyanmış parşömen kâğıtları satan küçük bir dükkân buluyoruz. İçeri giriyo-

ruz ve görevliden biraz kinayeli, biraz neşeli hatta anlamı tüm zamanlara yayılan bir parşömen göstermesini istiyoruz. O ise gülümsüyor ve “Tam size göre bir şeyim var.” diyor. “*Sirke Tadanlar*’ın bir kopyası var elimde.” Büyük bir masanın yanına kadar bize eşlik ediyor ve parşömeni inceleyebilmemiz için masanın üzerine doğru yayıyor. “Affedersiniz, benim küçük bir işim var, bana kısa bir süre müsaade edin.” diyerek dükkânın içine doğru giriyor ve bizi parşömenle yalnız bırakıyor.

Elimizde olanın yeni bir kopya olduğunu görebiliyoruz. Orijinalinin çok uzak bir geçmişe dayandığını biliyoruz ama hangi zamandan geldiği oldukça belirsiz. Tabii bugün itibarıyla bu resmin ana fikri yaygın bir şekilde biliniyor.

Üç adam bir sirke küpünün etrafında ayakta duruyor. Her biri parmağını sirkeye daldırıyor ve sirkeyi tadıyor. Üçünün de yüzündeki ifade bireysel tepkilerini anlatıyor. Resim mecazi anlamlar içerdiğinden onların ‘sirke tadanlar’ olmadığını biliyoruz. Bu resimde sirke Hayatın Özü’nü temsil ediyor. Üç adam ise Çin’in ‘Üç Öğretisi’ni anlatıyor. Üç ustayı, Konfüçyus, Buda ve Taoizm’in var olan en eski kitabını yazan Lao-Tzu’yu anlatıyor. Birincisinin yüzünde ekşi, ikincisinde acı ve üçüncüsünde gülümseyen bir ifade var.

Konfüçyus’a göre hayat bize biraz ekşi görünür. O; Şimdi’nin geçmişe ayak uyduramadığına, dünyadaki insan krallığının, Cennetin Yolu olan evrenin krallığı ile uyum

içinde olmadığına inanıyordu. Bu yüzden Atalara saygıyı çok fazla vurguladı. Aynı zamanda sonsuz cennet ile fani dünya arasında bir aracı rolü olan İmparator'un Cennetin Oğlu olarak tanımlandığı ritüellere ve seremonilere özel bir önem verdi. Konfüçyanizm altında, belirlenmiş bir hükümdarlık müziği, kesin tanımlanmış adımlar, cümleler, farklı zamanlarda farklı şekillerde kullanılacak aşırı karışık ritüel sistemleri bulunmaktaydı. Konfüçyus'un şöyle söylediği aktarılmaktadır; "Minder düzgün değilse usta onun üstüne oturmaz." Bu söz Konfüçyanizm'in nasıl uygulandığı hakkında bir işaret vermektedir.

Resimdeki ikinci gösterim olan Buda'ya göre dünyadaki yaşam, acı çekmeye yol açan istekler ve bağımlılıklar nedeniyle tadı acı bir deneyimdir. Dünya tuzaklarla dolu, illüzyonlardan oluşan, tüm dünyadaki canlılara acı, devamlı acı veren bir yerdir. Huzuru bulmak için Budist, bu 'toz dünyasını' aşarak Nirvana'ya varmalıdır. Nirvana'nın kelime anlamını 'hiçbir rüzgârın olmaması' olarak verebiliriz. Hindistan'dan geldikten sonra temel olarak iyimser bir tavır olan Çin'in değiştirilmiş Budizm'i için dindar Budistler genellikle Nirvana'ya giden yolun günün getirdiklerinin sonucu olarak acı bir rüzgârla kesildiğini ifade ederler.

Lao-Tzu cennet ve dünya arasındaki uyumun doğal olarak var olduğunu ve herkes tarafından her zaman buna ulaşılabileceğini söyler. Elbette, Konfüçyanistlerin dışındakiler için bu geçerlidir. *Tao Te Ching*'de şöyle ifade ediyor:

Dünya özünde cennetin bir yansımasıdır. İnsan tarafından belirlenen kanunlarla değil, cennetin kanunlarıyla yönetilir. Bu kanunlar sadece gezegenlerin dönüşünden değil, aynı zamanda ormandaki kuşların ve denizdeki balıkların seslerinden de etkilenir. Lao-Tzu'ya göre insan evrensel yasalara göre faaliyette olan doğal dengeye müdahale ettikçe uyum ve harmoniden giderek uzaklaşır. Ne kadar zorlarsa o kadar fazla problem yaşar. Ağır ya da hafif, yaş ya da kuru, hızlı ya da yavaş, her şeyin kendine has bir doğası vardır. Bu akışa, probleme sebep olmadan müdahale edemezsiniz. Soyut ve keyfi kurallar dışarıdan zorla yüklendiğinde sorunlar kaçınılmazdır. Hayat bunu yapanlar için ekşi bir hâle gelir.

Lao-Tzu'ya göre dünya tuzaklardan oluşan ve insana değerli dersler vermeye çalışan bir öğretmen değildir. Onun dersleri sadece doğru doğa yasalarının takip edilebilmesi ve her şeyin yolunda gidebilmesi için öğrenilmelidir. Toz dünyasına yüz çevirmektense o dünyanın içine katılım sağlanmalıdır. Lao-Tzu diğerlerine, "Toz dünyasına katılın." der. Hem cennette hem de dünyada işleyen her şeye Tao yani 'Yol' der. Lao-Tzu'nun öğretilerinin en temel prensiplerinden biri, Evrenin Yolu'nun sözlerle anlatılamayacağıdır. Anlatmaya çabalamak bile insanın sınırsız gücünü ve entelektüel zihnini küçük düşürmektedir. Yine de bunu önemseyenler için doğası anlaşılabilir. Hayatın kendisi, ondan ayrı düşünülmediğinde en anlaşılabilir hâlinedir.

Yüzyıllar boyunca Lao-Tzu'nun öğretileri geliştirildi ve

felsefi, tapınak dini ve halk dinindeki formlar olmak üzere farklı şekillere bölündü. Bunların tamamı Taoizm olarak tanımlanıyor. Fakat bizim burada üzerinde durduğumuz Taoizm ise takdir etmenin, günün getirdiklerinden öğrenmenin ve her ne olursa olsun devam etmenin basit bir formudur. Taoist bakış açısıyla böyle bir yaşamın sonucu mutluluktur. Bu tanımla mutlu bir dinginliğin Taoizm'in en önemli karakteristiği olduğunu söyleyebiliriz. İki bin beş yüz yıllık *Tao Te Ching*'de olduğu gibi hemen hemen tüm Taoist öğretilerinde ince bir mizahi anlayışa rastlayabilirsiniz. Taoizm'in en önemli ikinci kaynağı sayılan Chaung-Tzu bundan, "Sakin bir kahkaha, pınarın suyundan yükselen bir balon gibidir." diye bahsediyor.

"Ama tüm bunların sirkeyle ne ilgisi var?" diye sordu Pooh.

"Açıkladığımı sanmıştım." dedim.

"Hiç sanmıyorum." dedi Pooh.

"Peki o zaman şimdi açıklayayım."

"İşte bu iyi fikir!" dedi Pooh.

Bu resimde Laö-Tzu neden gülümsüyor. Her şeyden önce iki adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa hayatı temsil eden sirkenin tadı pek hoş olmamalı. Ancak Taoist bir uyum ile yaşandığında diğerlerinin negatif olarak algı-

ladığı şey pozitif olabilir. Taoist bakış açısıyla ekşilik ya da acılık, doğa yasalarına müdahale ve sahip olduklarını takdir etmemek nedeniyle oluşur. Hayat kendi başına, anlaşıldığında ve faydalanıldığında tatlıdır. İşte bu *Sirke Tadanlar*'ın mesajıdır.

“Tatlı mı? Bal gibi mi yani?” diye sordu Pooh.

“Tamam belki o kadar değildir.” dedim. “Bu biraz abartmak olabilir.”

Pooh dikkatli bir şekilde, “Hâlâ Çin’de olduğumu varsaymak zorunda mıyım?” diye sordu.

“Hayır açıklamayı tamamladım ve şimdi yeniden yazı masamdayız.”

“Oo!”

Mutfak dolabının üzerindeki bir şeye dalarak, “Hımmmm, küçük bir şey için doğru zamandayız.” diye ekledi.

Kimin Tao'su?

Bir gece bilgelik tanımını üzerine tartışıyorduk ve Pooh, Taocu anlayışının kendine atalarından geçtiğini söylediğinde uyumak üzereydik.

“Kim mesela?” dedim.

“Mesela Pooh, Tao-Tzu, meşhur Çinli ressam.” dedi Pooh.

“Bu *Wu* Tao-Tzu, Pooh değil *Wu*.”

“Ya da Li Pooh, meşhur Taoist şair?” dedi Pooh dikkatle.

“Li *Po* demek istiyorsun.” dedim.

“Oo!” dedi Pooh, ayaklarına bakarak.

Sonra aklıma bir şey geldi. “Her neyse, gerçekten önemli değil.” dedim. “Çünkü Taoizm’in en önemli kurallarından biri senden sonra adlandırıldı.”

“Gerçekten mi?” dedi Pooh, daha umut dolu bakarak.

“Elbette, gerçek adı *P’u* ya da bizim deyişimizle İşlenmemiş Blok.¹”

“Unutmuşum.” dedi Pooh.

Şimdi, beraber ‘*P’u*’nun ne olduğunu açıklamaya çalışacağız yani diğer adıyla İşlenmemiş Blok. Taoist bir tarzla açıklamak için çok fazla çaba harcamayacağız ve çok zorlamayacağız. Böyle yaparsak her şey daha fazla karışıyor. Böyle yaparsak bizim sadece entelektüel seviyede kalan entelektüel bilgilerimiz olduğu algısını bırakıyoruz ama söylediklerimiz önemszenmez. Sonra “Fikrin tamamı harika ama ne anlama geliyor?” diyebilirsin. İşte bunun yerine, çeşitli yollarla ne anlama geldiğini göstermeye çalışacağız.

Bu arada *P’u*, Pooh gibi okunur. Sadece fazla u’suz; tıpkı sıcak yaz günlerinde kollarınla uçuyor gibi yaptığında ağzından çıkan üflemenin sesi gibi.

Birkaç aydınlatıcı açıklama için Her Şeyi Bilen Uzman’ımızı getirmeden önce, bir şeyi açıklayalım.

İşlenmemiş Blok prensibinin özü, kendi özgün sadeliğinde (ya da basitliğinde), değişince kolayca bozulan ve

1 Ç.N. Orijinal metinde *P’u*, Uncarved Block olarak kullanılmış ve İşlenmemiş Blok olarak Türkçe’ye çevrilmiştir. Saf Hâl ya da Ham Durum olarak da çevrilebilecek olan bu kelimelerin kitabın devam eden bölümlerinde Bloklardan başka şekilde bahsetmesi nedeniyle bu şekilde kullanımı tercih edilmiştir. İngilizce’de dahi Uncarved Block kavramının Winnie-the-Pooh dışında kullanımı yoktur.

kaybolan sadece doğal hâliyle gücünü barındıran bir yapıda olmasıdır. Çince bir sözlük 'P'u'yu 'doğal, basit, düz, dürüst' tanımlarıyla açıklayacaktır. P'u iki ayrı karakterin birleşimidir: İlki; ağaç ya da ahşap için radikal ya da köklü anlamına geliyor. İkincisi ise 'çalılıktaki ağaç', 'kesilmemiş ahşap (bütün ahşap)' ya da 'doğal hâldeki şeyler' anlamında. Biz bunu 'İşlenmemiş Blok' olarak ifade ediyoruz.

Bu temel Taoist prensip sadece *eşyaların* doğal güzelliği ve işlevi için değil, aynı zamanda insanların durumları için de kullanılıyor. Elbette ayılar için de. Bu da bizi Pooh'ya götürüyor, tam olarak bir İşlenmemiş Blok durumuna... Bu prensibi anlatmaya çalışırken zaman zaman Pooh çok basit gibi görünse de...

"Sanırım daha sağa doğru," dedi Piglet gergin biçimde. "Ne düşünüyorsun, Pooh?"

Pooh iki patisine baktı. Birinin sağ olduğunu biliyordu ve hangisinin sağ olduğuna karar verdiğinde diğerinin sol olduğunu da anlıyordu ama bu işin nasıl başladığını hiç hatırlayamıyordu.

“Güzel!” dedi yavaşça...

... Ama diğerlerine, özellikle de görünüşe önem verenlere nasıl görüldüğün hiç önemli değil. Pooh, İşlenmemiş Blok, basit davrandığı için yaptığı işi başarıyor. Ormanda dolaşan herhangi bir yaşlı Taoist sana basit düşünmenin aptallık anlamına gelmediğini söyleyebilir. Taoist idealde İşlenmemiş Blok’un hareketsiz, sakin ve yansıtan ‘ayna-zihni’nin önemli olması gibi Pooh da Winnie-the-Pooh ve Pooh Köşesindeki Ev bölümlerinin kahramanları olan düşünür Tavşan, Baykuş, Eeyore’a göre daha önemli bir hikâye kahramanıdır.

“Gerçek şu ki,” dedi Tavşan, “Bir şekilde yolumuzu kaybettik.”

Ormanın tepesinde küçük bir kum çukurunun içinde dinleniyorlardı. Pooh, çukurda olmaktan iyice sıkılmıştı ve onları takip etmenin doğru olup olmadığından endişeliydi çünkü hangi yönde ilerlerse ilerlesinler hep aynı yere geliyorlardı ve her seferinde aynı sisin içinden geçiyorlardı. Tavşan zafer nidasıyla, “Nerede olduğumuzu biliyorum!”

dedi. Pooh üzgün bir şekilde "Ben de!" diye ekledi. Piglet hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şeyler bulmak için düşünmeyi denedi ama düşünebildiği tek şey "İmdat, imdat!" kelimeleriydi. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek de özellikle Pooh ve Tavşan yanındayken aptalca göründü.

"Harika!" dedi Tavşan, kimsenin bu güzel yürüyüş için kendisine teşekkür etmediği uzun sessizlikten sonra, "Sanırım ilerlememiz daha iyi. Hangi tarafı denemeliyiz?"

"Bu nasıl olur?" dedi Pooh yavaşça, "Bu çukuru görüş alanımızdan çıkarıp arayalım, çukurdan kurtulmak istediğimiz sürece, onu yeniden buluyoruz?"

"Bunun neresi iyi?" dedi Tavşan.

"Hımmm," dedi Pooh, "Evi aramaya devam ediyoruz ve bulamıyoruz. Bu yüzden düşündüm ki bu Çukur'u aramaya başlarsak onu bulamayız. Bu da Güzel Şey çünkü o zaman aramadığımız bir şeyi bulabilirdik bu da asıl aradığımız şey olabilirdi."

"Pek mantıklı gelmiyor bana." dedi Tavşan...

"Çukur'dan biraz açılırsam ve yeniden aynı yolu geri gidersem Çukur'u yeniden bulurum."

"Şimdi, belki yapmazsın diye düşündüm." dedi Pooh. "Sadece düşündüm."

"Dene," dedi Piglet birden. "Seni burada bekleyeceğiz."

Tavşan, Piglet'in ne kadar aptal olduğunu göstermek için bir kahkaha attı ve sisin içine daldı. Yüz metre gittikten sonra yeniden geriye yürüdü. Piglet ve Pooh'nun onu beklediği yirmi dakikadan sonra, Pooh ayağa kalktı.

"Sadece düşünmüştüm." dedi Pooh. "O zaman şimdi, haydi eve gidelim Piglet."

"Ama Pooh," diye heyecanla haykırdı Piglet, "Yolu biliyor musun?"

"Hayır!" dedi Pooh. "Ama dolabımda yirmi kavanoz balım var ve saatlerdir bana sesleniyorlar. Önce onları düzgün duyamıyordum çünkü Tavşan çok konuşuyordu. Yirmi kavanoz dışında kimse bir şey söylemediği için sanırım Piglet, nereden seslendiklerini biliyorum. Haydi!"

Birlikte yürüdüler, Piglet kavanozları bölmemek için uzun süre konuşmadı. Sonra birden ani bir ses çıkardı... "Ooo!" sesi... Çünkü nerede olduğunu şimdi fark etmeye başlamıştı ama hâlâ yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Kavanozların seslenip seslenmemelerinin bir önemi olmadığı

konusunda kendinden çok emin olduğunda önlerinde bir ses duydular. Sis in arasından Christopher Robin çıkıverdi.

Sonuçta, Zekâ en önemli şey olsaydı Ayı yerine Tavşan Bir Numara olurdu. Ama işler pek de öyle yürümüyor.

Tekrar dışarı çıkabileceğine emin olabilmek için bir ya da iki defa içeri girip çıktıktan sonra, "Sana Çok Mutlu Bir Perşembe dilemek için geldik." dedi Pooh.

"Neden, perşembe günü ne olacak?" diye sordu Tavşan. Pooh açıklama yaparken, hayatı Çok Önemli Şeylerle Dolu olan Tavşan "Sanırım sadece geleceksin." diye araya girdi. Biraz oturdular... Ve çok geçmeden Pooh ve Piglet konuya devam ettiler. Rüzgâr şimdi arkalarında olduğundan bağırarak zorunda değillerdi.

Düşünceli bir şekilde, "Tavşan zekâsı." dedi Pooh.

"Evet!" dedi Piglet, "Tavşan zekâsı."

"Ve Beyni var."

"Evet!" dedi Piglet, "Tavşan'ın Beyni var."

Uzun bir sessizlik oldu.

“Sanırım.” dedi Pooh, “Bu yüzden hiçbir şeyi anlamıyor.”

Zeki Tavşan anlamak için gereken şeye sahip değilse, Rahatsız Edici Eeyore da sahip değildir. Peki, neden değil? Çünkü Eeyore Tavrı diye bir şey var. Hepsinin bazı özellikleri var. Mesela Tavşan Zeki Olmak için Bilgiyi önemserken Baykuş, Bilge Görünmek için Bilginin peşinde. Eeyore ise Bilgi’yi Şikâyet Etmek için istiyor. Bunu anlayamayan herkesin deneyimleyeceği gibi, Eeyore tavrı bilgelik ve mutluluk gibi şeylerin önünü keser ve hayattaki hemen hemen her türlü gerçek Başarıyı önler:

Eeyore, yaşlı gri Eşek, derenin kenarında durdu ve sudaki yansımasına baktı.

“Acınası!” dedi. “Nedeni bu. Acınası.”

Döndü, derenin kenarından aşağı doğru yavaş yavaş yirmi metre yürüdü, karşıya sıçradı ve diğer tarafta da yavaş yavaş yürüdü. Sonra yeniden sudaki yansımasına baktı.

“Düşündüğüm gibi.” dedi. “Bu taraf daha iyi değil. Ama kimse umursamaz. Kimse önem vermez. Acınası işte, tek neden bu.”

Arkasındaki eğrelti otu yığnında çatırtı sesi vardı ve içinden Pooh çıktı.

"Günaydın Eeyore!" ded Pooh.

"Günaydın Ayı Pooh!" dedi Eeyore kasvetli bir şekilde. "Elbette, iyi bir sabahsa dedi. "Ben çok şüpheliyim." dedi.

"Neden, sorun ne?"

"Hiç, Ayı Pooh, hiç. Hepimiz başaramayız ve bazılarımız yapmaz. Hepsi bu kadar."

Elbette, Eeyore tarzının belli düzeyde bir mizah yeteneği olmadığını söyleyemeyiz.

"Merhaba Eeyore!" diye seslendiler neşeyle.

"Oo!" dedi Eeyore. "Yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Sadece seni görmeye geldik." dedi Piglet. "Evinin ne durumda olduğunu görmek için. Bak Pooh, onun evi hâlâ dimdik ayakta!"

“Biliyorum.” dedi Eeyore. “Çok garip. Birileri aşağı gelip onu yıkmış olmalıydı.”

“Aslında biz rüzgârın uçurmuş olabileceğini düşünmüştük.” dedi Pooh.

“Ah, sanırım bu yüzden kimse denemedi bile. Belki de birileri onu yıkmayı unutmuştur.”

... Tabii Eeyore’un bu esprisi çok da komik sayılmaz.

Genellikle bildiğimiz bakış açılarına benzemiyor. Bu mizahi anlayış biraz fazla karmaşık ya da öyle bir şey. Peki şimdi düşünelim, *Pooh*’yu bu kadar sevimli yapan nedir?

“Hımmmm, başlamak için...” dedi Pooh.

... Evet, başlamak için, İşlenmemiş Blok prensibimiz var. Sonuçta, Pooh ile ilgili en çekici şey nedir? Yani başka ne var?

“Sadece başlangıç için...”

... Basitlik, İşlenmemiş Blok basitliği? Basitlikle ilgili en güzel şey, onun faydasıdır. Faydadan gelen Bilgelik. Bu Önünüzde Ne Var bilgeliğidir.

Bunu dikkate alarak, Pooh’ya İşlenmemiş Blok doğasını tanımlatalım.

“Peki, İşlenmemiş Blok’la ilgili bize ne anlatabilirsin, Pooh?”

Hızla oturup, gözlerini açtı ve sordu Pooh, “Ne?”

“İşlenmemiş Blok. Biliyorsun işte...”

“Oo...”

“Hakkında ne anlatabilirsin?”

“Ben yapmadım.” dedi Pooh.

“Sen...”

“Piglet olmalı!” dedi.

“Ben de yapmadım!” dedi Piglet.

“Oh, Piglet. Neredeydin?”

“Ben yapmadım.” dedi Piglet.

“O zaman, muhtemelen Tavşandı.” dedi Pooh.

“Kesinlikle, ben değildim!” diye ısrar etti Piglet.

“Biri beni mi çağırdı?” dedi Tavşan, sandalyenin arkasından birden görünüverdi.

“Oh, Tavşan,” dedim. “İşlenmemiş Blok hakkında konuşuyoruz.”

“Hiç görmedim.” dedi Tavşan. “Ama gidip Baykuş’a soracağım.”

“Gerekli olm...” diye konuşmaya başladım.

“Çok geç.” dedi Pooh. “O gitti.”

“İşlenmemiş Blok’u duymadım bile.” dedi Piglet.

“Ben de!” dedi Pooh, kulaklarını ovarak.

“Lafın geliyordu.” dedim.

“Kimin geliyordu?” diye sordu Pooh.

“Lafın geliyordu. Yani İşlenmemiş Blok işte... İfade etmenin bir yolu. Aynı Pooh gibi.”

“Oo, hepsi bu mu?” dedi Piglet.

“Merak ettim.” dedi Pooh.

Pooh bize İşlenmemiş Blok’u kelimelerle anlatamaz, o sadece olduğu gibidir. Zaten İşlenmemiş Blok’un doğası bu.

“Mükemmel tanım. Teşekkür ederim Pooh.”

“Bir şey değil!” dedi Pooh.

Ukalılığı, karmaşayı ve diğer bazı şeyleri bir kenara bıraktığında er ya da geç basit, çocukça ve İşlenmemiş Blok’u anlayanlarca bilinen sır hâline gelecektir: Hayat Eğlencedir.

Tam şimdi bir sonbahar sabahında, rüzgâr tüm yaprakları ağaçtan atmaya ve yerdeki dalları süpürmeye çalışırken Pooh ve Piglet, Düşünme Alanı’nda oturuyor ve merak ediyorlardı.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Pooh, “Sanırım Pooh Köşesine gidip Eeyore’u göreceğiz çünkü belki onun evi rüzgârda yıkıldı ve bizim yenden inşa etmemizi isterdi.”

"Ben ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Piglet, "Christopher Robin'i görmeye gideceğiz ve o orada olmadığı için biz onu göremeyeceğiz."

"Hadi gidip herkesi görelim." dedi Pooh. "Çünkü rüzgârda kilometrelerce yürüdüğünde ve aniden birilerinin evine girdiğinde der ki 'Merhaba Pooh, bir şeyler atıştırmak için tam vaktinde geldin.' ve ben böyle bir güne arkadaşlık günü derim."

Piglet birilerini görmek için 'Küçüğü Aramak' ya da 'Keşif Gezisi' gibi sebepleri olması gerektiğini düşündü. Pooh bir şey bulabilirse iyi olurdu.

Ve Pooh buldu.

"Gideceğiz çünkü bugün perşembe." dedi. "Ve biz herkesin perşembe gününü kutlamaya gideceğiz. Hadi gidelim Piglet."

İşlenmemiş Blok durumunda basit ve sessiz, doğal ve sadeden keyif alma yeteneği ortaya çıkıyor. Bununla birlikte, anlık ve düşünmeden bir şeyler yapma ve yeni yöntemlerin o anda işe yaraması gibi yetenekler de oluşuyor. Bunlar genelde dışarıdan da düşünüldüğü gibi tuhaf olaylar hâline geliyor. Piglet'in Winnie-the-Pooh'da açıkladığı gibi, "Pooh'nun çok büyük bir beyni yok ama bu asla bir problem değil. O aptalca şeyler yapıyor ama yaptığı şeyler sonunda hep faydalı oluyor."

Bunları biraz daha iyi anlamak için tam tersi olan birine bakmak açıklayıcı olabilir. Örneğin; Baykuş gibi birileri.

Salı'yı Saymak¹

Ayı ormanların içinde ağaçların arasında yürüdü; karaçalıların ve süpürgeotlarının yamacından geçti, akarsu yataklarının kayalık zeminlerinin üzerinde, kumtaşı dik yamaçlarında yine süpürgeotları ile karşılaştı. Sonunda Yüz Hektarlık Ormana ulaştığında yorgun düştü. Baykuş, Yüz Hektarlık Orman'da yaşıyordu.

"Ve bir şey hakkında herhangi biri bir şey biliyorsa." dedi Ayı, "Kesinlikle bir şey hakkında bir şey bilen Baykuştan başkası olamaz. Eğer böyle değilse bana da Winnie-the-Pooh demesinler." dedi. "Hangisi?" diye sordu. Ve sonra "İşte buradasın."

1 Ç.N. Orijinal metinde "Spelling Tuesday" olarak verilen bu başlık metnin içerisinde kullanılan mizahi bir dil yaklaşımı olan "Twosday – 2sday" kavramına uygun bir Türkçe karşılık olmadığı için "Salı'yı Saymak" olarak değiştirilmiş ve metnin içerisinde uyumlu değişikliklere yer verilmiştir.

Şimdi, Baykuş'un evine geldik, bazılarımız daha önce buraya birçok kez geldi. Amacımız başka sorulara cevap aramaktı. Bakalım, bu sefer cevapları burada bulacak mıyız?

İçeri girmeden ve etrafa bakmadan önce, Baykuş'un temsil ettiği türden bir öğretmen için Taoizm ile ilgili tutumlar ve prensipler hakkında biraz ön bilgi almak uygun olacaktır.

Çin'deki öğretmenler genellikle Konfüçyus'u takip ederler. Konfüçyanistler, Taoist olanlara göre farklı bir dil kullanırlar. Taoistlere göre Konfüçyus'u takip edenler pikniğinizi mahvetmek için yemeğinizden aceleyle bir parçayı alıp taşıyan ve yüksek bir yerden bırakan karıncalar gibidir. *Tao The Ching*'in sonunda, Lao-Tzu şöyle yazar;

“Bilge olanlar öğrenmeyenlerdir, öğrenenler bilge değildir.” Bu düşünce *Tao The Ching*'in varlığından beri birçok Taoist tarafından da paylaşılmaktadır.

Taocu bakış açısından akademik akıl, belirli şeyleri analiz etmek için yararlı olsa da daha derin ve daha geniş konulara sınırlı erişimi bulunmaktadır. Taocu yazar Chuang-Tse bunu şöyle ifade ediyor:

Bir kurbağa, okyanusu hayal edemez. Bir yaz böceği de buzu kavrayamaz. Hepsi kendi öğrenme yöntemleriyle sınırlıdır.

(Bu, diğer klasik metinlerden yapılan seçimler ve onların uyarlamaları bana aittir.)

Taoizm, Bütün İnsan'ın, Doğru İnsan'ın ya da Kutsal İnsan'ın (farklı Taoist terimlerle ifade edersek) yolu olarak Beyni temsil eden Öğretmen Baykuş'u, Batı'da tanımlandığı şekliyle Akademisyen ya da sıkıcı ve dalgın bir Profesör gibi düşünebiliriz. Taocu bütünlük ve bağımsızlık idealini yansıtmaktan uzak olan bu eksik ve dengesiz yaratık, her türlü soyut şeyi küçük kategorilere ve bölmelere ayırırken, günlük yaşamında oldukça çaresiz ve dağınıktır. Öğretmenlerden ya da kendi yaşadığı deneyimlerden öğrenmek yerine, kitaplardan yani dolaylı kaynaklardan öğreniyor. Taocu prensipleri günlük bir şekilde uygulamaya koymadığı için küçük detayları ve incelikleri kaçırıyor. Eksik olanlar ise bir

şeylerin gerçekte nasıl işlediği ve bunların hayata nasıl uygulanabileceği gibi bazı küçük ama çok önemli detaylardır.

Her şeyin ötesinde Taozim'in ruhunu eğlenceden uzak ve yaşam belirtisi göstermeyen Akademik Cenaze Evi Müdürü'nün bilimsel tezleri ile iyice beyazlatılmış ve bir balmumu müzesinden daha fazla Taoist karakteri olmayan yazılarında bulamazsınız.

Fakat bu tarz bir düşünce, Konfüçyanist Torbacı Öğretmen'den kuruyarak gelmiş olan Batı Akademisyeni'nin, yaratıcı olmaktan uzak olan asil ataları kadar bile olamadığı hâlde bu konuda bir çeşit monopole sahip olduğunu düşünen Soyut Baykuş'tan bekleyebileceğimiz bir şeydir.

“*Bu ne?*” diye Pooh araya girdi.

“*Ne ne?*” diye cevapladım.

“Senin bahsettiğin, şimdi söylediğin şey, Konfüçyanist Torbacı Öğretmen.”

“Bir bakalım. Konfüçyanist Torbacı Öğretmen bilgi için çalışıyor ve onu biriktiriyor ancak bu bilgiyi sadece kendisi veya içinde olduğu küçük bir grup için topluyor. Diğerleri-

1 Konfüçyanist Torbacı Öğretmen: Orijinal kullanımı The Confusionist Desiccated Scholar olan bu kavram Türkçe'ye Konfüçyanist Torbacı Öğretmen olarak çevrilmiştir. Bilgiyi almak için çalışan ve bunu kendi için saklayan Konfüçyanist öğretmeni temsil etmektedir. Bilgisiz olan insanlara yukarıdan bakar ve ukaladır.

ni aydınlatmak için değil, kimse anlamasın diye tumturaklı ve gösterişli yazılar yazıyor. Anladın mı?”

“Evet daha iyi!” dedi Pooh “Baykuş bize Konfüçyanist Torbacı Öğretmen’i gösterecektir.” diye ekledim.

“Anladım.” dedi Pooh.

Bu da bizi yine Baykuş’a getiriyor. İstersen Tavşan bu durumu nasıl anlatıyor bir bakalım.

Günleri sayabilen birine saygı duymamak elde değildir, doğru sayamasa bile. Çünkü doğru sayabilmek her şey değildir. Hatta bazen günleri saymanın önemli olmadığı günler vardır.

“Bu arada Pooh, sence salı kaçınıcı gün?”

“Ne kaçınıcı gün?” diye sordu Pooh.

“Salı, hani bilirsin, pazartesi, salı...”

“Benim sevgili Pooh’m dedi Baykuş. “*Herkes onun ikinci gün olduğunu bilir.*”

“Öyle mi?” dedi Pooh.

“Kesinlikle...” dedi Baykuş.

“Bu yüzden saymaya pazartesiden başlamalıyız.”

“Anladım demek ki *bu* şekilde sayılıyor.” diye ekledi Pooh.

“Tamam o zaman Baykuş.” dedim “İkinci günden sonra ne geliyor?” “Elbette perşembe.” diye cevapladı Baykuş.

“Baykuş bence sen karıştırıyorsun.” dedim.

“Bugün perşembe değil, salıdan sonraki gün.”

“O zaman hangi gün?” diye sordu Baykuş.

“Bugün kesinlikle *Bugün*.” diye çılgılık attı Piglet.

“En sevdiğim gün.” dedi Pooh.

Bizim de. Akademisyenlerin neden böyle düşünmediğini merak ediyoruz. Belki de diğer günler hakkında çok fazla düşündükleri için kafaları karışıyor.

Akademisyenler hakkında rahatsız edici bir diğer şey de hep bizim anlamayacağımız büyük kelimeleri kullanmaya çalışmaları...

“Hımmm...” dedi Baykuş, “Böyle durumlarda kalıplara uygun olarak geleneksel prosedür takip ediliyor.”

“Kalıpta geleneksel prosedür bir tatlı mı; tiramisu gibi mi?” diye sordu Pooh. “Beyni küçük bir ayıyım ben, uzun cümlelerden rahatsız oluyorum.”

“Yapılması gerekenlerden bahsediyorum.”

“Tamam o zaman, bu anlama geldiği sürece rahatsız olmuyorum.” dedi Pooh.

... Bazen bu caydırıcı kelimeler bizi konuyu kavramaktan uzaklaştırmak için orada bulunurlar. Bu yolla akademisyenler üstteymiş gibi görünebilirler. Kimse de onların her şeyi bilmedikleri konusunda şüphelenmez. Her şeyin ötesinde, bir akademisyen için tüm bilgileri bilmemek bir çeşit suç gibidir.

Fakat bazen akademisyenin bilgisinin anlaşılması zordur çünkü bizim gerçek şeyleri tecrübe edişimizle pek uyuşmaz. Diğer bir deyişle, Bilgi ve Deneyim her zaman aynı dili konuşmazlar. Fakat tecrübeden gelen bilgi, gelmeyenden çok daha değerli değil midir? Çoğumuza açık olan şey ise akademisyenlerin dışarı çıkmaya ve havayı koklamaya duydukları ihtiyaçtır; çimlerde gezmek, hayvanlarla konuşmak. Bu tür şeyler işte...

“Birçok insan hayvanlarla konuşuyor.” dedi Pooh.

“Belki, sanırım...”

“Çoğu dinlemese de.” dedi.

“İşte problem de bu ya!” diye ekledi.

Başka şekilde söylersek, bilmekten daha önemlisi doğru olmak. Mistik Şair Han-Shan'ın söylediği gibi:

Wang diye bir öğretmen

Şiirlerime gülmüş.

*Vurgular yanlış,
Demiş ki,
Çok fazla tonlama var,
Ölçü yanlış,
Kelimeler düşüncesiz...
Ben de onunkilere güldüm,
Onun güldüğü gibi...
Kelimeleri Güneş'i tarif eden
Bir Kör'ünki gibiydi.*

Sıklıkla, bir akademisyenle göreceli olarak önemsiz bir konuda tartışırken konunun çok daha karmaşık bir hâle geldiğini fark edersiniz. Pooh bir Konfüçyanistin zihin durumunu çok doğru şekilde anlatıyor.

*Pazartesi, Güneş çok ısıttığında,
Kendimce merak ederim;
“Neyin hangisi, hangisinin ne olduğunu,
Ve bunun doğru olup olmadığını”*

*Salı günü kar yağdığında,
İçimdeki his büyüdüğüçe büyür:
Kimse bilmez herhangi birinin bildiğini
Bunlar şunlardır ve şunlar da bunlar.*

*Çarşambaları, gökyüzü masmaviyken,
Başka yapacak işim de yoktur,
Bazen merak ederim doğru mu?
Ne'yin kim, kim'in ne olduğunu.*

*Perşembe, dondurmaya başladığında
Ağaçlarda kar kristalleri parladığında,
Bir kişi nasıl olur da görebilir,
Şu bunlar kimindir, kiminkiler şunlar mı?*

Cuma gününde...

Şunlar, nasılsa bunlardır. Torbacı Öğretmenler için şeylere isim koymak en önemli faaliyettir. Ağaç. Çiçek. Köpek. Fakat onlardan bir ağaç yetiştirmeyi, bir çiçek ekmeyi ya da bir köpeğe bakmayı hoş olmayan bir durumla karşılaşmak zorunda hissetmiyorsanız istemeyin. Yaşamak, bir şeyi yetiştirmek onların ötesindedir, en azından öyle görünüyor.

Akademisyenler faydalı ve gerekli olabilirler ama bu onların sıkıcı ve eğlence olmayan dünyasındaki yöntemleriyledir. Çok fazla bilgi sağlarlar. Ama her zaman 'daha fazlası' açıkta kalır ve bu 'daha fazlası' asıl önemli olan şeydir.

"Aaaa." "Pooh, kalemimi gördün mü?"

"Biraz önce Baykuş kullanıyordu." dedi Pooh.

“Oh, işte burada. Bu nedir? Yaban domuzları ve olağanüstü durumlar.”

“Pardon?” dedi Pooh.

“Yaban domuzları ve olağanüstü durumlar, Baykuş yazdı.”

“Oh öyle mi?” dedi Pooh.

“Bu kalemin her tarafı çiğnenmiş.”

Bilgi hakkındaki bir diğer komik şey de şudur: Bir akademisyen ya da bilim adamı kendi cehaleti, önünü görememesi ya da sınırları nedeniyle direkt ya da dolaylı olarak ortaya çıkan problemlerden dolayı daima saf olan zihni yani İşlenmemiş Blok’u suçlar ve tam tersine İşlenmemiş Blok’un cehalet olduğunu düşünür. Örneğin; evini inşa ettikten sonra rüzgâr evini parçalarına ayırırken sen marmeladın nasıl hecelendiği konusunda endişelenirsen evinin başına ne gelmesini beklersin ki?

Elbette, bunu herkes bilir. Yine de Baykuş’un evi yıkılıyor. Bu konuda ona ne söylemeliyiz?

“Pooh,” dedi Baykuş, “Bunu sen mi yaptın?”

“Hayır,” dedi Pooh başını eğerek. “Sanmıyorum.”

“Peki kim yaptı.”

“Sanırım rüzgârdı.” dedi Piglet. “Sanırım senin evin tamamen çöktü.”

"Oo, bu mu yani. Ben Pooh sandım."

"Hayır," dedi Pooh.

Bilgiyi sadece bilgi için istemekle ilgili bölümü, Pooh Köşesindeki Ev bölümünden bir anıyla sonuçlandıralım. Eeyore üç çubuktan yapılmış bir şeyle Piglet'i oyuna getirmekle meşguldü...

"A ne anlama gelir, biliyor musun küçük Piglet?"

"Hayır, Eeyore, bilmiyorum."

"Öğrenme anlamına gelir, eğitim anlamına gelir. Senin ve Pooh'nun sahip olmadığı her şey anlamına gelir. İşte bu A'nın anlamıdır."

"Aa," dedi Piglet yeniden. "Gerçekten mi?" diye ekledi.

"Sana söylüyorum işte. Bu ormana insanlar gelir ve gider. Hepsi, Eeyore'u gördüklerinde onu dik-

kate almazlar. Önerine çıkan şeye 'Ha!' derler ve A hakkında hiçbir bilgileri yoktur. Onlar için sadece üç tane sopa vardır. Eğitilmiş olanları ancak A'yı fark edebilir, Piglet. Eğitilmiş olanlar -ki eğitilmiş olanlar derken Poohlar ve Pigletleri kastetmiyorum- burada muhteşem bir A görürler." dedikten sonra, "Öyle bir şey ki gelip geçen herkesin anlayabileceği bir şey değildir o." diye ekledi. "

Birden Tavşan çıkıverdi...

"Sana sormak istediğim bir şey var, Eeyore. Bugünlerde sabahları sence Christopher Robin'e neler oluyor?"

Bir şeye bakmaya devam ederek, "Sence benim şu anda baktığım nedir?" diye sordu Eeyore.

Tavşan "Üç tane sopa," diye cevap verdi aniden.

Gördün mü Piglet." dedi Eeyore. Tavşan'a döndü. "Şimdi senin sorunu cevaplayabilirim." dedi sakince.

"Teşekkür ederim." dedi Tavşan.

"Christopher Robin sabahları ne yapar? O öğrenir. Eğitilmiş biri hâline gelir. Sonra bir şeyler öğretir. O bilgiyi aktarır. Ben de onun yaptığını yapıyorum."

"Sana bir A." dedi Tavşan. "Ama en iyisinden değil. Şimdi geri dönmeli ve diğerlerine de anlatmalıyım."

Eeyore yeniden çubuklara ve sonra da Piglet'e baktı...

"O biliyordu." Şu A şeyini Tavşan da biliyordu."

"Evet, Eeyore. Tavşan oldukça zekidir."

"Zeki." dedi Eeyore küçümseyerek ve ayağını üç çubuğun üzerine koydu. "Eğitim!" dedi Eeyore kızgın bir şekilde üç çubuğun üzerinde zıplarken. "Öğrenmek nedir?" diye sordu Eeyore on iki çubuğu tekmeleyerek havalandırırken. "Tavşan'ın bile bildiği şey ha!"

İşte buradayız.

"Tavşan'ın bilmediği bir şeyi biliyorum." dedi Piglet.

"Oh! Nedir o?" diye cevapladım.

"Tam olarak nasıl söylendiğini hatırlamıyorum. Fakat..."

"Oh evet, bunun sırası sonra gelecek." dedim.

"Peki nasıl söyleniyor?" diye sordu Piglet ayağını yere vururken.

"Yakında göreceğiz..."

Cottleston Pastası

Kanga ve Roo'nun ormana ilk geldiği zamanı hatırlayın. İlk gördüğü anda Tavşan, onlardan hoşlanmamıştı çünkü farklıydılar. Ormandan ayrılmaları için plan yapmaya başlamıştı. Planları başarısız oldu. Her zeki planın er ya da geç başarısız olacağı gibi.

Zekâ, her şeyin ötesinde limitlere sahiptir. Zekânın analitik ve mekanik değerlendirmeleri ve dahi hesaplamalar zamanla yanıltır çünkü bir şeylere başlarken yeterince derin bir şekilde değerlendiremez. Tavşan'ın durumunda olduğu gibi planları oluştururken zeminde yer alan düşünce her tür detayı kapsamazken düşünceler değiştiğinde ilk planın değişikliklere bağlı olarak bir anlamı kalmaz. Birini gerçekten farklı yapan, daha doğrusu eşsiz yapan şeyi zekâ tam olarak anlayamaz.

Bu özel şeyi şimdilik İçsel Doğa olarak tanımlayacağız. Bunu anlamak entelektüel kapasitemizin ötesinde olduğu

için Pooh'nun kendi Cottlestone Pastası yolu ile anlatmasını isteyeceğiz.

“Hımmm... (Öksürük)... Hımmm.”

Bir dakika lütfen.

“Evet, Pooh?”

“Ben mi açıklayacağım?” dedi Pooh, patisinin arkasından.

“Öyle, evet. Hoş olur diye düşündüm.”

“Neden sen açıklamıyorsun?” dedi Pooh.

“Şimdi, bir şekilde sen açıklarsan daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ben iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” dedi Pooh.

“Neden olmasın?”

“Çünkü ben bir şeyleri açıkladığımda, bir şeyler yanlış yerlere gidiyorlar.” dedi.

“İşte bu yüzden.” “Tamam, peki ben açıklayacağım ama sen de yardım edeceksin, nasıl geliyor kulağına?” “Bu fikri sevdim.” dedi Pooh.

Hadi yapalım o zaman. *Cottleston Pastası* prensibi *Winnie-the-Pooh*'da söylenen Cottlestone Pastası şarkısını baz alır.

“Hadi söyle Pooh. Belki çok daha iyi söylersin, belki onlar unutmuşlardır.”

“Kesinlikle!” dedi Pooh. “Şimdi bir bakalım... (Boğazını temizleyerek),”

*Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,¹
Bir sinek, kuş olamaz ama bir kuş uçabilir.
Bana bir bilmece sor ve cevaplayayım.
Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,*

*Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,
Balıklar ıslık çalamaz ben de çalamam.
Bana bir bilmece sor ve cevaplayayım
Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,*

*Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,
Niye yapar bir tavuk hiçbir fikrim yok
Bana bir bilmece sor ve cevaplayayım
Cottleston, Cottleston, Cottleston Pastası,*

1 Cottleston, Cottleston, Cottleston Pie, A fly can't bird, but a bird can fly. Ask me a riddle and I reply: "Cottleston, Cottleston, Cottleston Pie." Orijinal şiir çevirisinin içerisinde yer alan kelime fly hem sinek hem de uçmak anlamına geldiğinden direkt kelime çevirisi yapılamamıştır. Hiçbir direkt çevirinin şiirin tam anlamını yansıtmayacağı düşünüldüğünden bu bölümde metnin İngilizce orijinaline de yer verilmiştir.

Şimdi şunla başlayalım. Ahh! Tamam, evet. “Bu çok hoştu, Pooh.”

“Teşekküre gerek yok.”

Hadi şimdi ilk bölümle başlayalım. “Bir sinek kuş olamaz ama bir kuş uçabilir.” Çok basit. Çok açık değil mi? Buna rağmen birçok kişi kendilerini oldukları gibi kabul etmek yerine kare çivileri yuvarlak deliklere sokmaya uğraşarak günlük yaşamlarında bu prensibi o kadar ihlal ediyorlar ki! Şimdi Chaung-Tzu’dan bir alıntı yapacağız.

Hui-Tzu, Chuang-Tzu’ya şöyle dedi; “Hiçbir marangozun, inşaatta kullanılabilecek ahşap hâline getiremeyeceği büyük bir ağacım var. Onun dalları ve gövdesi o kadar çarpık ve sert ki her tarafı budaklar ve çıkıntılarla kaplı. Ev yapmak isteyen hiçbir inşaatçı kafasını çevirip bu ağaca bakmıyor bile. Senin öğretilerin de aynı bu ağaç gibi faydasız ve değersiz. Bu nedenle hiç kimse onları takip etmiyor.”

“Bildiğin gibi, Chuang-Tzu...” diyerek konuşmasına başladı, “Bir kedi, avını yakalamakta çok yeteneklidir. Yere doğru çömelir, her neyin peşindeyse ona doğru sıçrayabilir. Fakat dikkati avına odaklandığında, bir ağ ile kolayca yakalanabilir. Öte yandan, büyük bir öküz kolayca yakalanamaz

veya üstesinden gelinemez. Bir öküz gökyüzünde ulaşamaz bir bulut ya da arazide sağlam bir kaya gibi durur. Ama öküzün tüm gücüyle bile bir fareyi yakalayamazsın.

"Ağacının ahşap olarak kullanılamayacağı nedeniyle şikâyet ediyorsun. Fakat onun gölgesinden faydalanabilir ya da dalların altını barınak olarak kullanabilirsin. Görünüşüne ve karakterine hayran olabilirsin. Bir baltanın tehdidi altında yaşamadığına göre onun varlığını da kimse tehdit edemez. O sana faydasız gibi görünüyor çünkü onun gerçekte faydasını göremiyorsun ve olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışıyorsun.

Bir diğer deyişle her şeyin bir yeri ve işlevi vardır. Birçoğu bunu anlamasa da bu insanlar için de geçerlidir. Yanlış işlerde, hatalı evliliklerde ya da uygun olmayan evlerde sıkışır kalırlar. Kendi İçsel Doğa'na saygı duyduğunda nereye ait olduğunu bilirsin. Birinin yiyeceği diğerine zehirdir. Biri için muhteşem olan diğeri için tehlikeli bir tuzaktır. Chuang-Tzu'nun yaşamındaki bir olay bize bir örnek olarak hizmet edebilir:

P'u Nehri'nin kıyısında otururken Chuang-Tzu'ya, Ch'u prensinin iki adamı yaklaştı ve mahkemede yargıç olmasını teklif ettiler. Chuang-Tzu hiçbir

şey duymamış gibi nehrin akışını izlemeye devam etti. Sonunda, "Bana Prens'in kutsal bir kaplumbağası olduğu söylendi. 200 yıldan uzun bir süredir ipek ve sırma kumaş ile kaplanmış bir kutudaymış." dedi. "Evet bu doğru." diye cevapladı Prens'in adamları. "Bu kaplumbağaya bir seçenek verilseydi." diye başladı konuşmaya "Hangisini tercih ederdi: Çamurda yaşamayı mı yoksa sarayda ölü olmayı mı?" diye ekledi. "Çamurda canlı olmayı elbette." diye cevapladı adam. "Ben de çamuru tercih ederim." dedi Chuang-Tzu. "Hoşça kalın."

"Ben de çamuru tercih ederim." dedi Pooh.

"Evet... Tamam, her neyse!"

"Sıcak bir yaz gününde? Hiçbir şeye benzemez." dedi.

"Ama önemli nokta şu ki..."

"Seni serin tutar." dedi.

"Tamam ama Pooh, burada asıl önemli olan şey bu değil."

"Değil mi?" dedi şaşırılmış bir şekilde.

"Yani diğer şeyler var demek istiyorum."

"Nereden biliyorsun?" dedi Pooh. "Hiç denedin mi?"

"Hayır ama..."

"Sıcak bir yaz günü için bir şey işte." diyerek gözlerini

kapattı ve arkasına yaslandı. “Nehirden aşağı doğru, her yerim çamur içinde...”

“Bak Pooh.”

Yazı masamın üzerine çıkıp yüzümüze bakarak “Çamur güzeldir.” dedi Piglet. “Hem insanın yüzüne renk katıyor.”

Lambanın üzerinde uçup bir yere konduktan sonra, “Bunu hiç umursamıyorum diyemem.” dedi Baykuş. Çamur tüylerime yapışabilir ve bu pek de hoş değil.

“Anlıyor musun?” dedim. “Herkes farklı, zaten biz de bunu tartışıyoruz.”

“Ben çamur hakkında konuşuyoruz sanmıştım.” dedi Piglet.

“Ben de.” diye ekledi Pooh.

“Tamamdır, benim kendi ansiklopedime dönmem gerekiyor.” dedi Baykuş.

Şimdi, mümkünse Cottlestone Pastası’nın ikinci bölümüne geçebiliriz.

“Bir balık ıslık çalamaz, bunu ben de yapamam.” Bilge bir zihinden geliyorsa bu ifade şu anlama gelirdi; “Benim belli sınırlarım var ve ben onların ne olduğunu biliyorum.” Böyle bir zihin uygun şekilde davranırdı. Islık çalamamakla ilgili bir problem yok ki özellikle de bir balıksan. Ama sen dünyaya yapmak için gelmediğin birçok şeyi kör bir şekil-

de yapmaya çalışıyor olabilirsin. Örneğin; balıklar ağaçta yaşamazlar, kuşlar suyun altında çok vakit harcamazlar. Maalesef balıklardan ve kuşlardan akıllı olduğunu düşünen bazı insanlar ise bir şekilde o kadar bilge değillerdir. Kendilerinin ve başkalarının büyük problemler yaşamalarına neden olurlar.

Bu, değişimi ve gelişimi durdurmamız gerektiği anlamına gelmez. Sadece Ortada Olan'ı organize etmemiz gerekir. Zayıf kaslarınız olduğunu fark ederseniz doğru şeyleri yaparak daha güçlü biri olabilirsiniz. Ancak ortada olanı fark etmez ve kaslarınızla hendeğe uçmuş bir arabayı çıkarmaya çalışırsanız ne olur? Dünyada yaşayan herkesten daha fazla kasa sahip olsanız da bir treni itemezsiniz. Bilge olan sınırlarını bilir ama aptallar bilmez.

Ne kastettiğimizi anlamak için Tigger'den daha iyisini düşünemiyorum. Genellikle sınırlarını bilmez.

Affedersiniz, o şimdi biliyor.

Hadi hep beraber sınırlarından birini öğrenmek zorunda kaldığı bir zamanı hatırlayalım. Roo ve Tigger bir sabah ormanda yürüyorlardı. Tigger, tiggerlerin neler yapabileceğine ilişkin şeyler hakkında konuşuyordu.

Roo "Uçabilirler mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Tigger. "Hem de çok iyi uçarlar." "Sadece istemezler."

"Aaa," dedi Roo. "Baykuşlar gibi mi uçarlar."

"Evet," dedi Tigger.

"Onlar harika uçarlar. Tiggerler höttöröden¹ bile iyi uçarlar.

Bu tür konuşmalardan sonra Altı Çam Ağacı Bölgesi'ne vardılar:

"Ben yüzebilirim." dedi Roo. "Daha önce nehre düştüm ve yüzdüm. Tiggerler de yüzebilir mi?"

"Kesinlikle yüzebilirler. Tiggerler her şeyi yapabilir."

En uzun çam ağacının altında durduklarında ağacın tepesine bakarak "Pooh'dan bile daha iyi ağaca tırmanabilirler mi?" diye sordu Roo.

"Ağaçlara tırmanmak yaptıkları en iyi şeydir." dedi Tigger. "Poohlardan çok daha iyi hem de."

Bir süre sonra fark ettikleri şey, en uzun çam ağacının tepesinde sıkışıp kalmış olduklarıydı. Elbette bu pek de iyi değildi.

1 Orijinal metinde İngilizce 'de hiçbir anlamı olmayan "Stornry" ifadesi kullanılmıştır. Karşılık olarak Türkçe'de bir anlamı olmayan "höttörö" kelimesi kullanılmıştır. Çok iyi ya da muhteşem anlamlarına yakın olduğu varsayılmıştır.

Pooh ve Piglet geldiklerinde, Pooh'nun olanları anlaması çok uzun sürmedi. Tamam belki *hemen* anlamadı ama sonra anladı.

"Bu bir Jaguar!" dedi.

"Jaguarlar ne yapar?" diye sordu Piglet, böyle bir şey yapmayacaklarını umarak.

"Ağaçların dalları arasında saklanırlar ve sen ağacın altından geçerken üzerine atlarlar." dedi Pooh. "Bana da Christopher Robin anlattı."

"O zaman altından geçmesek daha iyi Pooh, düşmesini ve bir tarafını yaralamasını istemeyiz değil mi?"

"Merak etme onlar yaralanmazlar." dedi Pooh. "Onlar çok iyi düşücülerdir."

Piglet, Çok İyi Bir Düşücü'nün altında olmanın yine de bir hata olduğunu düşündü ve unuttuğu bir şeyi almak üzere dönmek için acele ederken birden Jaguar'ın onlara seslendiğini duydu.

"İmdat! İmdat!"

"İşte bu genellikle Jaguarların yaptığı bir şeydir." dedi Pooh. İlgiliymiş gibi göründü. "Genelde 'imdat' diye bağırlar ve sen yukarı baktığında üzerine düşerler."

Sonunda Christopher Robin ve Eeyore geldi ve Kurtarma Timi oluşturuldu. Önce Roo atladı ve kurtarıldı ve sonra Tigger atladı (bir çeşit atlama).

... Ve kurtarıldı (bir çeşit kurtarılma):

Bir kaza, yırtılma gürültüsü ve yerde kafası karışıp düşmüş 'herkes' grubu vardı.

Christopher Robin, Pooh ve Piglet önce ayağa kalkıp toparlandılar. Önce Tigger'i ve sonra herkesin altında kalmış olan Eeyore'u kaldırdılar.

"Herkesi biraz tehlikeye attın, farkında mısın Tigger?"

Biraz kaçamak da olsa "Ama bu deneyimden çok şey öğrendim." dedi.

"Gerçekten mi?"

“Kesinlikle,” Kendine güvenen bir şekilde “Bir daha böyle bir şeyi yaptığımı göremeyeceksin.” diye ekledi.

“İşte bu iyi.” dedim.

“Bir yere gidiyordunuz, değil mi?”

“Evet.” dedi.

“Roo ve ben yüzmeye gidiyorduk.”

“Hımmm, tamam. Yanınıza bir ip almayı unutmayın.”

“İp mi? Neden ip?” dedi Tigger.

“Sadece birinin düşmesi ihtimaline karşılık.” dedim.

“Acaba bunu ben neden düşünemedim.” dedi Tigger.

Çin tıbbında kullanılan bir söz burada çok uygun olabilir; “Tek bir hastalık varsa uzun yaşam, hiç hastalık yoksa kısa yaşam.” Bir diğer deyişle kendinde neyin yanlış olduğunu bilenler önlem alırlar ve daha uzun yaşama konusunda eğilimleri olur. Sağlıklı olduğunu düşünenler ise zayıflıklarını görmezden gelirler. Bir zayıflık sizin için önemli bir hediye olabilir, elbette eğer farkındaysanız. Aynı durum sınırlarımız için de geçerlidir. Tigger bunu bilse de bilmese de... Genellikle Tigger bunun farkında değildir... Sizin de bildiğiniz gibi Tiggerlerin problemi her şeyi yapabilmeleridir. Pek de sağlıklı sayılmaz.

Sınırlarınızla yüzleştüğünüzde ve anladığınızda onların üzerinde çalışma şansınız vardır. Onları görmezden gelerseniz fark etseniz de fark etmeseniz de sizin aleyhinize çalışırlar.

Sonunda birçok durumda bu sınırların gerçekte sizin güçleriniz olduğunu fark edeceksiniz.

Örneğin; Baykuş'un evi yıkıldığında kapı kocaman bir dal ile kapanmış olduğunda mektup boşluğundan geçerek kaçmayı başaran kimdi?

Piglet, çünkü küçük bir hayvandı.

Şimdi prensibin son aşamasına geldik; “Niye yapar bir tavuk, hiçbir fikrim yok.” Bir tavuk yaptığı şeyi neden yapar? Bilmiyor musun? Biz de bilmiyoruz ve hiç kimse de bilmiyor. Bilim insanları etrafta dolaşmaya, zeki görünmeye ve bir şeyleri etiketlemeye bayılırlar. Ancak yakından bakarsan çok fazla bir şey söylemediklerini kolayca anlayabilirsin. “Genler?” “DNA?” Yüzeydekini kazımdan başka bir şey değil. “İçgüdü?” Ne demek isteğimi anlıyorsun:

MERAKLI; “Kuşlar neden kış ayları için Güney’e uçarlar.”

BİLİM; “İçgüdü.”

Bu aslında “Bilmiyoruz.” dedikleri anlamına gelmez mi?

Asıl önemli olan şey, gerçekten bilmeye de ihtiyacımız olmadığıdır. Hiçbir zaman cevapları bulamayacak ve her arayışında daha fazla sorunla geriye dönecek olan ve dünyayı bir elektron mikroskobu ile incelemeye çalışan miyop bir bilimi örnek almamıza hiç gerek yok. Boş cevaplar ve gereksiz sorularla uğraşan soyut bir filozof taklidi yapmamız da anlamsız. Yapmamız gereken tek şey, İçsel Doğa’mızı tanımak ve şeylere oldukları hâliyle bakmayı öğrenmek. Bunu yapmadığımızda başımız belaya girmiyor mu?

Pooh ve Piglet bir Heffalump¹ yakalamak istedikleri zaman bunu anlamışlardı. Heffalump'ların ne yediklerini bilmedikleri hâlde Piglet onların meşe palamudu yediğini düşünmüştü. Pooh ise şöyle düşündü, durun bir dakika önce Heffalump nedir onu hatırlayalım, değil mi?

Bir gün Christopher Robin, Pooh ve Piglet kendi aralarında konuşuyorlardı. Christopher Robin, ağızındaki yemeği çiğneyip yuttuktan sonra biraz da dikkatsizce "Ben Heffalump gördüm Piglet." dedi.

"Ne yapıyordu?" diye sordu Piglet.

"Hantal hantal dolaşıyordu." dedi Christopher Robin "Beni gördüğünü sanmam."

"Ben de bir tane gördüm." dedi Piglet. "En azından gördüğümü sanıyorum." diye ekledi. "Tabii yanılmıyorsam."

Bir Heffalump'un neye benzediğini merak ederken "Ben de!" dedi Pooh,

"Onları sık göremezsin." dedi Christopher Robin.

"Şu sıralar değil." dedi Piglet.

"Yılın bu zamanı değil." dedi Pooh.

1 Winnie the Pooh animasyonundaki file benzeyen karakter.

İşte Heffalump budur. Bu yüzden Pooh ve Piglet bir tane yakalamaya karar verdiler. Plan iyi bir şekilde başladı.

Pooh'nun ilk fikri Büyük Bir Çukur kazmaktı. Böylece bir Heffalump gelir ve içine düşerdi.

"Neden?" dedi Piglet.

"Ne neden?" dedi Pooh.

"Neden düşsün?"

Pooh patisiyle burnunu okşadı ve bir Heffalump'un gece yürüyeceğini, belki bir şarkı mırıldanacağını, gökyüzüne bakacağını düşündü. Belki yağmur da yağabilir, böylece Büyük Derin Çukur'a düşene kadar çukuru fark etmeyeceğini ve fark ettiğinde de çok geç olacağını söyledi.

Piglet bunun iyi bir Tuzak olduğunu ama yağmur yağdığını varsaymanın doğru olup olmadığını sordu.

Pooh yeniden patisiyle burnunu okşadı ve bunu yeterince düşünmediğini söyledi. Sonra birden aydınlandı ve şöyle dedi; "Yağmur yağıyor olsaydı, Heffalump havanın düzelişini düzelmeyeceğini merak ederek gökyüzüne bakıyor olurdu ve çok geç olana kadar fark etmeyeceğinden Çok Derin Çukur'un içine düşmüş olurdu.

Piglet bu nokta açıklandığına göre artık Çok Kur-naz Bir Plan olduğunu söyledi.

Pooh bunu duyduğu için sevinçliydi. Heffalump artık neredeyse yakalanmıştı. Ancak düşünülme-si gereken diğer bir konu da Çok Derin Çukur'un nereye kazılması gerektiği-ydi.

Piglet, Heffalump düşmek üzereyken nerede ola-caksa Çok Derin Çukur'u oraya kazmaları gerek-tiğini söyledi.

"Ama böyle olursa bizi kazarken görmez mi?" dedi Pooh.

"Gökyüzüne bakıyorsa elbette görmez."

Kolay görünüyor, değil mi? İlk önce bir çukur kazma-lıyız...

Elbette, bir Heffalump'u içerisine alacak kadar büyük olmalı.

Bir Heffalump'un tuzağın içine düşmesini istiyorsan yapabileceğin en iyi şey, tuzağın içerisine onun hoşuna gidecek bir şey koymaktır. Örneğin; içi yarfıstığı dolu bir çanta ya da...

"Bal!" dedi Pooh.

"Bal mı?"

"Bir kavanoz bal!" dedi Pooh.

"Emin misin?"

"Evet kocaman bir bal kavanozu." diye ısrar etti Pooh.

"Heffalump'ların baldan hoşlandığını bugüne kadar kim duymuş ki? Hem nasıl..."

"En muhteşem şey!" dedi Pooh.

Tamam peki bal olsun. Tuzağın içine bal koydu ve daha anlayamadan yakaladı...

Hımmm, belki bir şey yanlış gitti. Üstelik yakalanan Heffalump değildi. Öyleyse neydi? Belki Piglet, tuzağın içine baktığında neyin yakalandığını anlayabilir.

"İmdat, imdat!" diye bağırdı Piglet. "Bir Heffalump, hem de korkunç bir Heffalump!" Bağırarak koşabildiği hızla kaçmaya başlayan Piglet hâlâ bağıırıyordu. "İmdat, imdat, korkunç bir Heffalump! Hoff, hoff, hofkunç bir korkalump!" Avazı çıktığı kadar bağırmaya Christopher Robin'in evine varana kadar devam etti.

"Mesele nedir, Piglet?" dedi Christopher Robin. Uykudan yeni kalkmıştı.

"Heff," dedi Piglet. Zor nefes alıyordu ve konuş-

makta zorlanıyordu. "Bir Hel, yok bir Hef, evet bir Heffalump."

"Nerede?"

"İşte orada!" dedi Piglet. Patisiyle işaret ediyordu.

"Neye benziyordu?"

"Şeye... Şeye... Gördüğüm en büyük kafaya sahipti Christopher Robin. O kadar büyüktü ki şey gibiydi, şey... Şey, hiçbir şey! Kocaman, büyük, dev gibi... Şey gibiydi. Bilmiyorum işte. Kocaman, büyük, dev gibi şeydi. Bir kavanoz gibi..."

Aslında bal kullanmak pek de akıllıca değildi. Bir şekilde Heffalumpların doğası ile uyumlu mu yeterince düşünmedik.

O zaman şimdi önemli bir prensibi biliyoruz. “Aaa evet tuzaktaki sensin Pooh.”

Maffle Waffle, Cottlestone Pastası, Maffle Waffle.”

“Pardon anlayamadım.”

Daha da açık bir şekilde “Onlara Cottlestone Pastası’nı anlat.” dedi Pooh fısıldayarak.

“Şimdi yaptım ya!” dedim.

“Onlara neyi temsil ettiğini anlat.” dedi Pooh sabırsızca.

“Şimdi anladım, elbette.”

Pooh, Cottlestone Pastası kavramının bizim İçsel Doğa’mızı söylemenin bir yolu anlamına geldiğini bilmemizi istiyor. Bu yüzden şarkının her kıtasında aynı cümleye yer veriyor:

Bana bir bilmece sor ve ben cevaplayayım.

“İçsel Doğa.”

Hımmm.

“Cottlestone Pastası kulağa daha güzel geliyor.” dedi Pooh.

“Peki, şuna ne dersin Pooh?”

Bana bir bilmece sor ve ben cevaplayayım.
“Şeyler oldukları gibidir.”

“Daha iyi ama hâlâ kafiye uygun değil.”
“Peki, şuna ne dersin?”

Bana bir bilmece sor ve ben cevaplayayım.
“Cottlestone, Cottlestone, Cottlestone Pastası.”

“İşte, bu muhteşem!” dedi Pooh.

Şimdi prensibi bildiğimize göre daha derin uygulamalarına eğilebiliriz. Hepimizin bildiği gibi hiçbir kar tanesi, hiçbir hayvan, hiçbir ağaç bir diğerinin aynısı değildir. Hiçbir insan da bir diğeri ile aynı değildir. Her şeyin kendi ‘İçsel Doğa’sı vardır. Diğer canlılardan farklı olarak insanlar kolayca kendileri için doğru olandan uzaklaşabilirler. Bunun nedeni insanların beyninin olmasıdır. Çünkü beyin kandırılabilir. İnsan ‘İçsel Doğa’sına güvendiğinde ise kandırılmaz. Çoğu insan ‘İçsel Doğa’sını dinlemez ve sonuç olarak onu anlayamaz. Kendini çok az anlayan biri ise kendisine saygı duymaz ve kolayca diğerlerinin etkisi altına girer.

Ancak görmezden geldiğimiz zayıf yönlerimizin manipüle edilmesi ya da şartlar tarafından yönetilmesi yerine, kendimizi tanımak için çalışabilir ve kendi yaşamlarımızın

kontrolünü ele alabiliriz. Kendine güvenme yolculuğu, kim olduğumuzu anlamakla ve bizim için en iyi olanı fark etmekle başlar.

“Bunu nasıl açıklardın, Pooh?”

“Bir şarkıyla!” dedi. “Şimdi uydurduğum kısa bir şarkı.”

“Söyle bakalım.”

“Başlıyorum... Öhö-öhö.”

Ne kadar uzağa gidebilirsin sen?

Kendini tanımayan bir körsen.

Nasıl bilirsin ne yapacağını?

Neye sahip olduğunu görmezsen.

Ve hangisini yapacağını bilmezsen.

Önünde duran şeylerden,

Yola çıktığında neleri alacaksın?

Her şey dağınık değil mi ipucu yokken.

En iyi seni ancak bulabilirsin sen.

‘Kim’, ‘ne’, ‘hangi’ sorularına cevap verebilirsen.

“İşte bu!” dedi. Geriye doğru yaslandı ve gözlerini kapattı.

“Kesinlikle bir başyapıt.”

“Ortalamadan iyidir diyelim.”

Er ya da geç kendimiz hakkında hoşlanmadığımız bazı şeyleri de keşfederiz. Ancak hoşlanmadığımız özelliklerimizin bile orada olduklarını fark ettiğimizde onlarla ne yapacağımızı seçebiliriz. Onlardan tamamen kurtulmak mı istiyoruz yoksa değiştirmek mi? Ya da belki faydalı taraflarını kullanabiliriz. Özellikle değiştirmek veya faydalı taraflarını kullanmak daha az çatışmaya yol açar. Aynı zamanda dönüştürülen özellikler alet çantamız için bize faydalı olan şeyler listesine eklenebilir.

Benzer bir şekilde negatif duyguları yok etmek için mücadele etmek yerine, onları pozitif ve yapıcı bir şekilde kullanmayı öğrenebiliriz. Bu prensibi şu şekilde açıklayabiliriz: Dokunduğumuzda gürültü çıkardığı için piyano tuşlarını yerlerinden çıkarmak daha iyi müzik yapmamızı sağlamaz. Müzik ve yaşamak, birbirinden düşündüğümüz kadar farklı değildir.

“Sen de öyle düşünmüyor musun Pooh?”

Gözlerini kocaman açarak, “Ne düşünmüyor muyum?” dedi Pooh.

“Müzik ve yaşamak!”

“Aynı şey.” dedi Pooh.

İşte böyle düşündük. Böylece kendimize karşı savaşmak yerine yapmamız gerekeni yaptık, zayıflıklarımızı ve hoşlanmadığımız yanlarımızı fark ettik ve onları doğru yönde

kullandık.

Aşağıdaki olay Taoist Liu tarafından aktarılmıştır ve bu duruma iyi bir örnek olabilir:

Ch'u eyaletinde bir hırsız General Tzu-Fa'nın komutasında asker oldu. Tzu-Fa'nın elindeki kaynakları kullanma becerisi üst düzeyde bir komutandı.

Kısa bir süre sonra Ch'i eyaletinin ordusu Ch'u ordusuna saldırdı. Her ne kadar karşı saldırı yapsa da üç denemesi de başarısız oldu. Tüm Ch'u stratejistleri çaresiz kaldı ve düşman güçleri devamlı büyüyordu.

Tam sıkıştıkları noktada bu hırsız öne çıktı ve Ch'u savunmasına destek olabilmek için bir fırsat istedi. General onun isteğini kabul etti.

O gece hırsız, Ch'i kampına gizlice sızdı, düşman generalin çadırına girdi ve yatağın etrafındaki perdeyi kaldırdı. Tzu-Fa ertesi gün özel bir elçiyle beraber bir de not gönderdi. Notta, perdelerin odun toplayan birkaç adam tarafından bulunduğunu açıklıyordu.

Takip eden akşam hırsız Ch'i generalinin yastığını çaldı. Ertesi gün yine yastık benzeri bir mesajla iade edildi.

Üçüncü gece generalin yeşim saç tokası hırsız tarafından çalındı ve yine ertesi sabah saç tokası geri getirildi.

En son gün Ch'i genarali tüm üst düzey askerlerini toplamıştı. "Bir gece daha..." diye uyardı onları "Bir gece daha ve benim kafamı kesecekler." Bunun üzerine tüm komutanlara kampı toplamaları ve eve dönmeleri emri verildi.

İşte bu yüzden çok faydasız, çok çarpık veya çok küçük yetenek diye bir şey yoktur. Bu onunla ne yapmak istediğine bağlıdır. Lao-Tzu'nun söylediği gibi; "Kötü, İyi için hammadde olabilir."

Bir EKSİ'den kurtulmanın en iyi yolu onu bir ARTI'ya çevirmektir. Bazen siz de yok etmekte zorlandığınız bazı özelliklerinizin önünde sonunda geri geldiğini göreceksiniz. Ancak doğru şeyleri yaparsanız, onlarda doğru şekilde geri gelirler. Hatta bazen hoşlanmadığınız eğilimleriniz öyle bir zamanda size destek olurlar ki onların gerçek amaçlarını anlarsınız. Bugüne kadar böyle bir durum zaten başınıza geldiyse bir özelliğinizi Üzerinizden Atmak için iki defa düşünürsünüz.

Üzerinden Atmak derken ne kastediyoruz. Hadi hep beraber Tigger ile yaşadığımız olayı hatırlayalım.

Piglet'in mendiliyle onu kurulamaya çalışırken, "Nasıl düştün, Eeyore?" diye sordu Tavşan.

"Düşmedim." dedi Eeyore.

"Fakat nasıl?"

"Üzerime atlandı." dedi Eeyore.

"Aaa!" dedi Roo heyecanlı bir şekilde. "Yani biri seni itti mi?"

"Hayır biri üzerime atladı. Nehrin diğer tarafında düşünüyordum. Eğer ne demek olduğunu biliyorsanız, düşünüyordum sadece. Üzerime yüksek sesle atlandı.

"Aaa," dedi herkes birden.

"Kayıp düşmediğine emin misin?" diye sordu Tavşan.

"Elbette kayarak düştüm. Nehrin kaygan tarafında duruyorsanız ve arkanızdan birisi yüksek sesle atlarsa ne olacağını sanıyorsunuz."

"Peki kim yaptı?" diye sordu Roo.

Eeyore cevap vermedi.

Öfkeli bir şekilde "Sanıyorum Tigger'di." dedi Piglet.

"Fakat Eeyore." dedi Pooh, "Bu bir şaka ya da kaza olmasın?"

"Kendime devamlı sordum Pooh. Hatta nehrin dibine kadar kendime bunun samimi bir şaka ya da küçük bir kaza olup olmadığını sordum. Sonra yüzeye çıktım ve kendi kendime çok ıslak dedim. Bilmem ne dediğimi anlıyor musun?"

Tigger'i Birilerinin Üzerine Atlama özelliğinden vazgeçirmek için hepsi harika bir planın parçası oldular. Tavşan, Pooh ve Piglet, Tigger'i ormanda hiç bilmediği yüksek bir yere götürecekler ve orada onu kaybedeceklerdi. Sonrasında Küçük ve Üzgün Tigger hâline gelecek ve hiç kimse-nin üzerine atlamayacaktı. Büyük olasılıkla Eeyore'un "Ne deha ama!" diyeceği türden bu planda Tavşan'ın kendisi de dahil herkes kayboldu. Sadece Tigger kaybolmadı. Neden? Çünkü Tiggerler kaybolmaz. Ormanın en ıssız noktalarında bile bu özelliği işine yaradı.

Pooh ve Piglet bir süre sonra yollarını bulsalar da...

"Tavşan nerede?"

"Bilmiyorum!" dedi Pooh.

"Oo, peki, Tigger'in onu bulacağını sanıyorum. Sanırım hepinizi arıyordu."

"Peki," dedi Pooh. "Benim bir şey yapmak için eve dönmem gerekiyor. Piglet'in de. Çünkü ikimiz de henüz eve dönmedik ve..."

"Ben de geleceğim ve sizi izleyeceğim." dedi Christopher Robin.

Pooh ile birlikte eve gitti ve uzun bir süre onu izledi. Onu izlediği tüm zaman boyunca Tigger ormanda yüksek sesler çıkarıyor ve Tavşan'ı bulmaya çalışıyordu. Sonunda çok Üzgün ve çok Küçük Tavşan onu duydu. Çok Küçük ve çok Üzgün Tavşan sesin geldiği yöne doğru acele etti. Karşısında Tigger'i, Büyük Tigger'i, Kocaman Tigger'i, Yardımcı Tigger'i, Üzerine Atlayan Tigger'i gördü. En güzel şekliyle Tigger üzerine atlamak zorundaydı.

"Oh, seni gördüğüme çok sevindim Tigger." diye bağırdı Tavşan.

Çirkin Ördek Yavrusu adlı hikâyede, Çirkin Ördek ne zaman çirkin hissetmekten vazgeçti. Ördek değil de Kuğu olduğunu anladığı zaman. Hepimizin bir özelliği var. Bir çeşit kuğuyuz aslında. İçimizde bir yerde gizlenen bir kuğu. Onun orada olduğunu anlayana kadar gölde su sıçratıp duruyoruz. Bilgeler, oldukları kişilerdir. Onlar sahip olduklarıyla yaşar ve yapabileceklerini yaparlar.

Kendimiz hakkında kurtulmamız ya da değiştirmemiz gereken şeyler vardır. Ancak hiçbir durumda çok umutsuz, çok katı ve çok savaşçı olmamalıyız. Mutlu ve faydalı olma yolculuğu sırasında birçok şey değişecektir ve değişmeye devam edecektir. Öncelikli olarak kendi 'İçsel Doğa'mızı tanımaya ve ona güvenmeye başlamamız gerekiyor. Çirkin Ördek Yavrusu'nun içindeki Kuğu gibi, Üzerine Atlayan Tigger'in yolu gösteren Kurtarıcı olması gibi, her birimizin içimizde tutmamız gereken özel bir şeyi var.

Aşağıdaki nehre uzun süre hiçbir şey söylemeden baktılar. Nehir de hiçbir şey söylemedi ama bir yaz gününün öğleden sonrasında sakin ve huzurlu hissettirdi.

Yavaş hareketlerle "Tigger, gerçekten iyi misin?" diye sordu Piglet.

"Elbette iyi!" dedi Christopher Robin.

"Herkes iyi!" dedi Pooh. "Bence," dedi Pooh. "Ama sanırım haklı değilim." diye ekledi.

"Bence haklısın." dedi Christopher Robin.

Pooh Yolu

Ormanın sonuna doğru geldiğinde su akıntısı o kadar güçlenmişti ki neredeyse bir nehir olmuştu. Artık olgun olduğu için daha küçükken olduğu gibi hızlı gitmiyordu, taşmıyor ve köpürmüyordu. Daha yavaş hareket ediyordu. Nereye gittiğini bildiği için kendi kendine şunu söylüyordu; "Aceleyle gerek yok, oraya nasılsa bir gün ulaşırız."

Taoizm'in uygulamasındaki belki de en önemli özelliğe geldik. Çince'de "*Wu Wei*" olarak bilinen bir özellik. Ne İngilizce ne de Türkçe'de bir karşılığı yok. Birinin bu kelimeyi fark edip bir karşılık bulma zamanı geldi. Bence biz ona Pooh Yolu diyebiliriz.

Kelime anlamıyla, *Wu Wei* yapmadan, sebep olmadan, etkilemeden yani kendiliğinden anlamına geliyor. Pratik olarak bu her şeye burnunu sokmadan, savaşmadan ve ego-nu ön planda tutmadan çabasız bir şekilde var olabilmek

demektir. Wei'nin karakter olarak Çincede pençe şeklindeki bir el ve bir maymun sembolünden geliştirilmiş olması önemlidir. Çünkü *Wu Wei*; doğanın tersine gitmemektir ve her şeyi kurcalayan bir maymun gibi olmamaktır.

Wu Wei'nin etkinliği, yolundaki kayaların üzerinden ya da çevresinden akan suyunki gibidir. Genellikle kısa devreli doğal kanunları sona erdiren mekanik, düz bir çizgi yaklaşımı ile değil, içsel bir duyarlılıktan kaynaklanan doğal bir ritim ile evrilen ve süzülen bir şeydir.

Hadi Chuang-Tzu'nun yazılarından bir örnek alalım.

Lu Boğazı'nda büyük bir şelale binlerce metre yükseklikten düşer. Aşağıdaki çalkantılı sularda, hiçbir varlık canlı kalamaz.

Bir gün, K'ung Fu-Tzu, suyun düştüğü yerin kenarında biraz uzakta duruyordu ve yaşlı bir adamın bu yüksek türbülansa sahip suyun içerisine atıldığını gördü. Öğrencilerini aradı ve birlikte kurbanı kurtarmak için koştular. Ama suya ulaştıkları zaman, yaşlı adam suyun kenarına doğru uzanmış ve kendi başına şarkı söylüyordu.

K'ung Fu-Tzu heyecanla, "Bu suda ölümden kurtulabilmek için sen bir hayalet olmalısın." dedi. "Ancak bir insan gibi görünüyorsun ve hangi gizli sırda sahip olduğunu merak ediyorum."

“Özel bir şey yok.” diye cevapladı adam. “Çok gençken öğrenmeye başladım. Pratikler yaparak büyüdüm ve şimdi başarılı olacağım kesin gibi. Suyu aşağı iniyor ve suyu yeniden yukarı çıkıyorum. Suyu takip ediyorum ve kendimi unutturuyorum. Yaşıyorum çünkü suyun gidiş yönüne karşı koyup onunla savaşıyorum, onun süper ve durdurulamaz gücünün farkındayım. Hepsi bu!”

Kendi içsel doğamızla çalışmayı ve içerisinde olduğumuz çevrenin doğal yasalarını öğrendiğimizde *Wu Wei* seviyesine ulaşıyoruz. Bunu fark ettiğimizde bir şeylerin doğal sırasını anlıyor ve minimum çaba ile bu prensipleri kullanarak hareket ediyoruz. Tüm dünya bu doğal düzeni takip ettiği için asla yanlış yapmaz. Hatalar sadece insanlar tarafından yapılabilir ya da yapıldığı düşünülür. Aşırı yüklenmiş beyni olan yaratık, kendini doğal yasalardan ayırmak için o kadar sıkı çalışıyor ki onu destekleyen doğal düzenden uzaklaşıyor.

Elbette gördüğüm en çabasız ayı olan Pooh için bu geçerli değildir.

“Sen bunu nasıl yapıyorsun Pooh?”

“Neyi nasıl yapıyorum?” diye cevapladı.

“Bu kadar çabasız olmayı.”

“Ben pek bir şey yapmıyorum.” dedi.

“Peki tüm bu yaptığın şeyler ne oluyor?”

“Onlar sadece oluyorlar.” dedi.

“Bir dakika, bu aslında bana *Tao Te Ching*’den bir şeyi hatırlattı.” dedim. “Bak işte burada, bölüm otuz yedi. Çevirisi, şöyle olabilir: Tao yapmaz fakat hiçbir şey yapılmamış değildir.”

“Bence bu bilmece gibi oldu.” dedi Pooh.

“Bu şu anlama geliyor: Tao hiçbir şeyi kesmez ya da zorlamaz. Her şeyin kendi şekliyle çalışmasına izin verir. Sonuçlar doğal olandır. Yapılan şey sadece yapılması gerektir.”

“Anlıyorum.” dedi Pooh.

“Çince’de bu prensibe *Wei Wu Wei* denilir: Hiçbir şey yapmadan yapmak. *Wei Wu Wei*’den Tzu Jan geliyor. Yani “Sadece kendi.” Bu da her şeyin kendiliğinden yani kendi kendine olması anlamına geliyor.

“Anlıyorum.” diye tekrar etti Pooh.

Pooh Yolu’na basit bir örnek olarak, Pooh Köşesindeki Ev’de olan bir olayı hatırlayalım. Pooh, Piglet, Tavşan ve Roo beraber Pooh Çubukları oyununu oynuyorlardı. Kendi çubuklarını köprünün bir tarafından nehre bıraktılar ve hangisinin önce köprünün altından çıkacağını görmek için

köprünün diğer tarafına geçtiler.

Bir süre bekledikten sonra...

Eeyore'u suyun içerisinde gördüler. *Eeyore?*

"Senin oynadığını bilmiyordum." dedi Roo.

"Oynamıyorum." dedi Eeyore.

"Eeyore, ne yapıyorsun orada?" dedi Tavşan.

"Size üç tahmin şansı vereceğim, Tavşan. Yerde çukurlar mı kazıyorum? Yanlış. Bir meşenin dalından dalına mı sıçırıyorum? Yanlış! Birinin nehirden çıkmam için beni kurtarmasını mı bekliyorum? Kesinlikle. Tavşan'a yeterli zamanı verersen her zaman doğru cevabı alırsın."

Birden Pooh'nun aklına bir fikir geldi. Nehrin içerisine taş atacaktı, bu taşlar dalgalar yaratacak ve bu dalgalar da Eeyore'un nehir kenarına sürüklenmesine sebep olacaktı. Tavşan bunun iyi bir fikir olduğunu düşünse de Eeyore hiç öyle düşünmedi.

Endişelenen Piglet, "Ya yanlışlıkla taşlardan biri Eeyore'a gelirse?" dedi.

"Bence yanlışlıkla beni vurmazsanız." dedi Eeyore. "Fikirlerinizden emin olmadan önce tüm olasılıkları düşünsen Piglet."

Pooh, taşıyabileceği en ağır taşı bularak gelmişti. Köprüden eğildi, taşı patilerinin arasında tutuyordu.

"Fırlatmayacağım, sadece bırakıyorum Eeyore." dedi.

"Kesinlikle kaçırmam yani seni vurmam." diye ekledi. Sadece bir süre dönmeyi keser misin, bu benim kafamı karıştırıyor."

"Hayır," dedi Eeyore, "Dönmeyi seviyorum."

Tavşan kontrolü alması gerektiğini hissetti.

"Şimdi Pooh," dedi. "Şimdi dediğimde, bırakabilirsin." Eeyore, ben şimdi dediğimde Pooh taşı bırakacak."

"Teşekkür ederim Tavşan, bunu bilmem önemliydi."

"Hazır mısın Pooh? Biraz daha bekle... Biraz daha... Hazır mısın?"

"Hayır!" dedi Eeyore.

"Şimdi!" dedi Tavşan.

Pooh taşı bıraktı. Büyük bir su sıçraması oldu ve sonra Eeyore gözden kayboldu.

Köprüden izleyen herkes için telaşlı bir andı. Dikkatle baktılar ve bakmaya devam ettiler. Piglet'in çubuğunun köprüyü geçen ilk çubuk olması ve Tavşan'ın çubuğunu geride bırakması bile onları

beklendiği kadar heyecanlandırmadı. Pooh, bu fikir için yanlış bir taş, yanlış bir nehir, yanlış bir gün seçmiş olmalıydı. Biraz sonra nehrin kenarında gri bir cisim göründü ve yavaş da olsa gittikçe büyüdü. Sonunda görünen şeyin Eeyore olduğunu anladılar.

Bağırarak köprüden nehrin yanına geçtiler ve hem çekerek hem de iterek onu kuru bölgeye aldılar. Bir süre sonra Eeyore karşılarında ayakta duruyordu.

"Oh, Eeyore sıırıslıklamsın." dedi Piglet.

Eeyore silkindi ve birinin nehrin içerisinde uzun süre kaldıktan sonra ona ne olacağını Piglet'e açıklamasını istedi.

"Aferin Pooh," dedi Tavşan kibarca. "Güzel fikirlerimizden biriydi."

Zekâ genellikle alabileceği tüm övgüyü alır. Ancak gerçekte bir şeyler doğru şekilde çalıştığında asıl sebep Zihnin Zekâsı değildir. Gerçek sebep önünde olanı görme yeteneğine sahip olan ve şeylerin doğasını takip eden Zihin'dir.

Wu Wei prensibini anladığında yuvarlak çivileri yuvarlak deliklere, kare çivileri de kare deliklere yerleştirirsin. Ne stres ne de zorlama vardır. Bazen egoist isteklerle yuvarlak

olanı kareye kare olanı yuvarlağa koymak istenir. Zekâ yoluyla çivilerin nereye istenirse yani ait olmadıkları yerlere de koyulabileceği yollar bulunmaya çalışılır. Bilgiyle çivilerin neden yuvarlak deliklere uyduğu ama kare deliklere uymadığı anlaşılmaya çabalanır. *Wu Wei* ile çabalanmaz. Üzerinde düşünülmez bile. Sadece olur. Olduğundaysa çok bir şey değişmez ama her şey yerli yerindedir.

“Bir sorun mu var Piglet?”

“Bu kavanozun kapağı sıkışmış.” diye bağırdı Piglet.

“Evet, şimdi... Evet oluyor Pooh, işte açtın.”

(Plop.)

“Teşekkür ederim Pooh.” dedi Piglet.

“Önemli bir şey değildi.” dedi Pooh.

“O kapağı nasıl açtın?” diye sordu Tigger.

“Kolay.” dedi Pooh. “Bu şekilde bükceksin. Daha fazla bükemeyeceğin noktaya kadar. Sonra derin bir nefes ve kendince çıkmasına izin ver, böyle bük. İşte bu kadar!”

Mutfağın içinde zıplayarak, “Ben de deneyebilirim.” diye bağırdı Tigger.

“Turşu kavanozu nerede? İşte burada.”

“Tigger,” diye başladı Piglet endişeyle “Böyle sanmıyorum...”

“Hiçbir şey olmaz.” dedi Tigger. Sadece bük ve...”

Kavanoz birden yere düştü.

“Tamam Tigger!” dedim. “şimdi yerdeki turřuları topluyorsun.”

“Patilerimden kaydı.” diye açıkladı Tigger.

“Çok zorladı.” dedi Pooh.

Çok zorladığınızda işe yaramaz. Kollarınızı gerin ve hassas bir şeyi tutmayı deneyin; sonra rahatlayın ve bu sefer gevşeyerek deneyin. Gergin bir zihinle bir şeyler yapmaya çalışın. Stresli, Karışık ve Gergin bir hâle gelmenin en kolay yolu zihninizi çok fazla zorlamaktan geçiyor. Ormandaki hayvanlar çok fazla düşünmezler. Onlar oldukları gibidirler. Bence insanlar Batılı Filozof'un sözünü yanlış alınıyorlar. “Düşünüyorum, öyleyse Kafası Karışmış biriyim.” olmalıydı. Şehir hayatı ile orman hayatını karşılaştırırsanız insanın neden kendini ‘Üstün Hayvan’ olarak tanımladığını merak etmeye başlarsınız.

“Hangi açıdan üstün?” diye sordu Pooh.

“Bilmiyorum Pooh, üzerinde düşündüm ama doğru dürüst bir şey aklıma gelmedi.”

“İnsanlar hayvanlardan üstün olsalardı bence dünyaya daha iyi bakarlardı.” dedi Pooh.

“Doğru.” dedim.

Geçmiş yüzyıllara baktığınızda İnsanoğlu kendine do-

ğal yasalarla çelişen bir dünya gerçeği oluşturdu. Zihin çok zorluyor ve kendi kendini tüketiyor. Sonunda zayıf düşüyor. Böyle bir zihin çok entelektüel olsa bile verimsizdir. Bir orada bir buradadır, bir önde bir arkadadır ve anda var olmakta zorlanır. Yokuş aşağı hızla giden bir arabada alışveriş listesini kontrol eder ve neden kaza olduğunu sorgular.

Wu Wei var olduğunda kaza olmaz. Bazen bir şeyler garip görünebilir ama sistem çalışır. Bir şeylerin olması için zorlaman gerekmez. Sadece olmasına izin veririsin.

Hadi hep beraber Küçük Şeyi Arama Etkinliği'ni hatırlayalım. Çok küçük bir böceğin karaçalılar arasında kaybolduğu anlatılıyordu. Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Arama başladı ve herkes arama için çok çabalıyordu. Pooh dışında herkes, Tavşan tarafından organize edilmiş bir şekilde arama yapıyordu.

(Çarpışma!)

"Of!" diye bağırdı bir şey.

"Bu komik!" diye düşündü Pooh. "Of," dedim hem de gerçekten 'ooo'suz.

"Yardım et!" diye bağırdı ince fakat şiddetli ses.

"Kendi kendime ses çıkardım." diye düşündü Pooh. "Sanırım bir kaza geçirdim, aşağı yuvarlandım ve sesim böyle çıkıyor ve daha ben konuşmadan çıkıyor sanırım. İçimde bir şey olmuş olmalı. Of."

"İmdat, imdat!"

"Bak işte yine! İstemedim sanırım bir şeyler söylüyorum. Çok kötü bir kaza olmalı." Birden bir şeyler söylemeye çalıştığında yapamayacağını düşündü. Emin olmak için yüksek sesle "Ayı Pooh'nun Başına Çok Kötü Bir Kaza Geldi."

"Pooh!" ses çıkarmaya çalıştı.

"Bu Piglet!" diye bağırdı Pooh. "Neredesin?"

"Altında!" dedi Piglet alttan gelen bir sesle.

"Neyin altında?"

Her şey yoluna girdiğinde...

"Pooh!" diye bağırdı. "Sırtında bir şey var."

"Sanırım şey var!" dedi Pooh.

"Çok küçük bir şey!" diye bağırdı Piglet.

Pooh yolunu kullananlara bu tür şeyler hep olur. Açıklamak zor ama örneklerle fark edilebilir. Bir şeyler tam zamanında ve tam istendiği şekilde olur. En azından izin verdiğinde... Bir şeylerin olması için çok çabalayıp genellikle şunu söylemediğinde gerçekleşir; "Bu şekilde olmalıydı."

İşler'in Olması Gerektiği Gibi Olması ile problemin yoksa, senin ne düşündüğünden bağımsız olarak, gerektiği gibi ve olması gerektiği zamanda olur. Bir zaman sonra geriye bakıp şunu söyleyebilirsin; "A-ha şimdi anlıyorum. Bu olduğu için şu da oldu. Şunların olması için onlar da olmalıydı..." Birden her şeyin en mükemmel hâliyle olduğunu anlarsın ve çabalasan bile daha iyisini yapamayacağını...

Hatta zorlasaydın işlerin berbat olacak olduğunu görürsün.

Hadi gelin İşler'in Olması Gerektiği Gibi Olması'na başka bir örnek verelim: Pooh ve Piglet tarafından organize edilen Eeyore'un doğum günü partisi.

Pooh, Eeyore ona söyledikten sonra o günün onun doğum günü olduğunu anlamıştı. Pooh da ona bir şey vermek istedi. Pooh vermeyi düşündüğü bir kavanoz balı almak için eve gitti ve Piglet ile konuştu. Piglet de kendi partisinden sakladığı balonu hediye olarak Eeyore'a verecekti. Piglet balonu almaya gittiğinde Pooh da Eeyore'un bir kavanoz balını alarak çıktı.

Beklendiği gibi bir süre sonra Pooh çok acıkmıştı.

Bir yere oturdu ve bal kavanozunun kapağını açtı. "Bunu yanıma aldığım için o kadar şanslıyım ki." diye düşündü. "Bu sıcakta dışarı çıkan bir ayı kesinlikle yanına bir şey almamış olurdu." Ve yemeye başladı.

"Şimdi bir düşüneyim." diye düşündü. Tam o sırada balın içindeki son parçayı da midesine indiriyordu. "Nereye gidiyordum ben? Aa tamam Eeyore'a..." Yavaşça yerinden kalktı.

Birden Eeyore'un hediyesini yemiş olduğunu hatırladı.

Tamam belki çoğunu. Şanslıydı ki hâlâ kavanoz elindeydi. Onu yememişti. Sonuçta Yüz Hektarlık Orman'daydı ve Baykuş'u görmeye gittiğinde kavanozun üzerine "İyi ki doğdun!" yazmıştı. Sonuçta güzel bir kavanozdu, içinde hiçbir şey olmasa da...

Tüm bunlar olurken Piglet de evine Eeyore'un balonunu almak için gitmişti. Balonu çok sıkı tutuyordu, bu kadar da şişirmemiş olmalıydı. Acele ediyordu çünkü kimse doğum gününü kutlamadan ve Pooh'dan önce hediyesini Eeyore'a vermek istiyordu. Koşarken Eeyore'un ne kadar mutlu olacağını düşünüyordu ve birden ayağı bir tavşan çukuruna takıldı. Piglet yüzüstü yere düştü.

PAAAT!!???***!!!

Evet, Piglet Eeyore'un balonu üstüne düştüğünde şey oldu... Şey işte... İşte ondan.

"Balon?" dedi Eeyore. "Balon mu dedin? Şu şişirdiğin büyük renkli şeylerden mi? Hani şenliklerde, şarkı söylerken, danslarda, orada, burada, şurada... İşte buradayız."

"Korkarım evet. Çok üzgünüm Eeyore, Onu sana getirmek için koşarken yolda düştüm."

"Sevgili Piglet, ne şanssızsın! Acele ettin, sanırım. Bir yerine bir şey olmadı değil mi küçük Piglet?"

"Hayır fakat ben... Ben balonu patlattım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Benim balonum mu?" diye sordu Eeyore sonunda.

Piglet başını salladı.

"Benim doğum günü balonum mu?"

"Evet Eeyore." dedi Piglet yeniden iç çekerek. "İşte burada! Günün getirdiği diğer mutlu şeylerle."

Ve Eeyore'a geriye kalan balon parçasını verdi.

"Bu o mu?" dedi Eeyore. Biraz şaşkıncı.

Piglet başını salladı.

"Benim hediyem mi?"

Piglet yine başını salladı.

"Balon mu?"

Tam o sırada Pooh geldi.

"Sana küçük bir hediye getirdim." dedi Pooh heyecanla.

"Anladım!" dedi Eeyore.

Pooh akıntının üzerinden suyun sonuna doğru su sıçratarak Eeyore'un olduğu yere doğru atladı. Bu sırada Piglet üzgün bir şekilde patilerinin arasından başını çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu faydalı bir kavanoz!" dedi Pooh. "İşte burada. Üzerinde İyi ki Doğdun, Pooh'dan Sevgiler yazısıyla beraber. Yazıların amacı bu. İçine de bir şeyler koyabilirsin. İşte buraya."

Eeyore birden balonun Piglet kadar büyük olmadığını ve bu faydalı kavanozun içerisine konabileceğini fark etti. İsteddiği zaman onu içerisinden alabilirdi, üstelik bunların tamamı yönetilmesi zor olan şişmiş bir balonla pek mümkün olmazdı.

"Çok sevindim." dedi Pooh sevinçle, "Sana bir şeyler koymak için Faydalı Kavanoz vermeyi düşündüğüm için."

"Çok sevindim." dedi Piglet sevinçle "Sana Faydalı Kavanoz'un içine koyacak bir şeyler verdiğim için."

Ama Eeyore dinlemiyordu. Balonu kavanozun bir içine koyuyor, bir çıkarıyordu. Olabileceği kadar mutluydu...

Her şey olması gerektiği gibiydi.

En üst düzeyde *Wu Wei* tanımlanabilir bir şey değildir ve görünmez de çünkü o sadece bir aksiyonun refleksi gibidir. Chuang-Tzu'nun sözleriyle *Wu Wei*'yi tanımlarsak şöyle söyleyebiliriz; "Su gibi akıştadır, ayna gibi yansıtır ve bir yankı gibi cevap verir."

Aynı Pooh gibi. "*Ehem Ben de derim ki 'Aynı Pooh gibi.'*"

"Nnn, Ne?" dedi Pooh, birden kalktı ve sandalyesinden düştü. "Ne, kim gibi?"

"Ne su gibi akar, ayna gibi yansıtır ve yankı gibi cevap verir?"

"Oh bir Bilmece!" dedi Pooh. "Kaç tahmin yapabilirim?"

"Oh, bilmem. Bakalım kaç olacak."

"Ne olabilir?" diye mırıldandı. "Su gibi akar..."

Wu Wei'yi kullanmak için kendi sezgilerini dinleyerek

şartlarla beraber hareket edersin. “Bunu yapmak için en iyi zaman olduğunu hissetmiyorum, şunu yaparsam daha iyi olur.” İşte böyle. Bu tür bir şey yaptığında insanlar senin güçlü bir altıncı hissin ya da başka bir gücün olduğunu söyleyebilirler. Aslında bu koşullara daha duyarlı olmaktan başka bir şey değildir. Doğal olan da budur. Aslında asıl dinlemediğinde garip olur.

Koşullara Duyarlı olduğunda birçok zor karar almak için kendi içinde mücadelelere katılmayacağından her şey daha da kolay olacaktır. Sadece onların kendi başına olmalarına izin verirsin.

Örneğin; Pooh Köşesindeki Ev’de Pooh kimi ziyaret edeceğine ilişkin karar vermeye çalışıyordu ve ne karar vereceğini de merak ediyordu. Eeyore’u ziyaret edebilirdi, onu bir gündür görmemişti. İki gündür görmediği Baykuş’a uğrayabilirdi. Kanga, Roo ve Tigger’i de ziyaret edebilirdi. Onları da bir süredir görmemişti. Peki nasıl karar verdi. Akıntının içerisindeki bir kayanın üzerine oturdu ve şarkı söylemeye başladı.

Sonra birden kalktı ve yeniden merakla etrafına baktı. Tavşan'ı ziyaret etmeyi düşünürken kendisini birden kendi evinin kapısında buldu. İçeriye girdi ve yiyecek bir şey aldı ve Piglet'i görmeye gitti.

Pooh Yolu'nu kullandığınızda başınıza gelen budur. Başka bir şey olmaz. Ne stres ne dağınıklık. Sadece şimdi.

“Bir akıntı mı?” dedi Pooh.

“Ne?”

“Cevap. Bir akıntı su gibi akar. Ayna gibi yansıtır.”

“Ama bir yankı gibi cevap vermez değil mi?” dedim.

“Evet verir.” dedi Pooh.

“Aslında yakınsın, bir çeşit, sanırım.”

“Tamam bana biraz daha zaman ver!” dedi Pooh.

Aslında *Wu Wei* tarzında bir çatışma çözümü Taoist Savunma Sanatı *T'ai Chi Ch'üan*'ın uygulamasında da görülebilir. En basit temeli karşıdaki kişiyi yormaya dayanır, bunun için ya karşıdaki kişinin enerjisinin kendisine geri döndürülmesi ya da gelen enerjinin sönmelenmesi sağlanır. Bu yolla karşı tarafın gücü, dengesi ve savunma pozisyonu zayıflatılır. Hiçbir zaman güç, güçle zorlanmaz, ondan faydalanılarak üstesinden gelinir.

“Su gibi akar, ayna gibi yansıtır...” dedi Pooh yürürken.

“Çok fazla düşünüyorsun, Pooh.” dedim. “Sana bir ipucu vereceğim, yardımcı olabilir.”

“Umarım,” dedi Pooh. “Bu beni Rahatsız etmeye başladı.”

“Peki tamam. Bilmeceyi çözmek için düşüncelerinin akmasına izin vermeli ve onların neyi gördüklerini yansıtmalıdır. Sana cevabı verebilirler. Anladın mı?”

“Hayır!” dedi Pooh.

“Oh, peki.”

“Dur bakalım, su gibi akar...” diye mırıldanıyordu.

T'ai Chi Ch'üan'ın altında yatan *Wu Wei* ilkesi, suda yüzen bir mantar parçasına vurularak anlaşılabilir. Ne kadar sert vurursan, o kadar çok güçlenir; Ne kadar çok güçlenirse geri sıçraması da o yükseğe doğru olur. Hiç enerji tüketmeden, mantar sizi kolayca yorabilir. Böylece *Wu Wei*, çatışmayı artırmak yerine karşı tarafın gücünü tüketerek üstesinden gelir. Başka yaklaşımlarda; ateşe ateşle gidebilirsin ama *Wu Wei* ile, ateşe karşı suyu kullanarak mücadele edersin.

“Biliyorum.” dedi Pooh. “Elbette bir mantar parçası!”

“Ne olmuş ona?”

“Bir yankı gibi cevap verir!” dedi zafer kazanmış gibi.

“Ama su gibi akmaz ve bir ayna gibi yansıtmaz.” dedim.

“Oh.” dedi Pooh. “Bu doğru.”

“Aslında söylesem daha iyi olacak sanırım.” dedim. “Cevap Pooh Yolu.”

“O ne?” diye sordu Pooh?

“Cevap,” diye tekrar ettim.

“Oh!” dedi Pooh.

“Bu bence iyi bir bilmece değildi.” diye ekledi.

“Tamam, istersen sen bir tane sor.”

“Memnuniyetle. Neyin her tarafı siyah, beyaz ve kırmızıdır?”

“Oh hayır, bunu sormasaydın.”

“Daha önce duydun mu?” diye sordu Pooh. Biraz şaşır-mıştı.

“Elbette, yıllardır bilinir. Herkes cevabı bilir. Tabi ki ga-zete!

“Hayır!” dedi Pooh.

“Utanmış bir zebra mı?”

“Hayır.”

“Peki ne kaldı?”

“Pes mi ediyorsun?” diye sordu. Umutlanmıştı.

“Peki tamam. Pes ediyorum. Her yeri siyah beyaz ve kırmızı olan nedir?

“Güneşte yanmış bir penguen.”

“Pooh, bu çok aptalca.”

“Seninkinden iyidir.”

“Tamam o zaman işte sana başka bir bilmece. Pooh Yolu'nun tam tersiyle ilgili olmalı. Hiçbir yere gitmeyen ama etrafta dönüp duran şey nedir?”

“Bir Tavşan mı?” dedi Pooh.

“Evet, sanırım.”

“Oh, biliyorum işte, o bir...”

Neyse, cevabını bir sonraki bölüme saklayacağız.

Dön Cem

Tavşan Yüz Hektarlık Orman'ın sonuna doğru aceleyle yürüyordu. Her dakikanın önemli olduğunu düşünüyordu. Kısa süre içerisinde Christopher Robin'in yaşadığı ağaca geldi. Kapıyı çaldı ve bir ya da iki defa Christopher Robin'in adını seslendi. Biraz geriye doğru çekildi sonra patisiyle güneşi kapatacak şekilde yukarı baktı ve yeniden "Merhaba!" "Kimse yok mu?" "Ben Tavşan!" diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı. Durdu ve dinledi. Tavşan'ın duruşuyla beraber her şey durdu ve onunla birlikte dinledi. Orman güneşin altında تنها, sakin ve sessizdi. Birden onun çok üzerinde bir çayır kuşu şarkı söylemeye başladı.

"Kardeşim!" dedi Tavşan. "Gitmiş."

Yeşil ön kapıya yeniden baktı. Dönmeden önce emin olmak istiyordu. Yerde bir parça kâğıt gör-

düğünde tüm sabahının mahvolduğunu hissediyordu. Kâğıdın üzerinde bir raptiye vardı. Sanki her ikisi birden kapıdan düşmüş gibilerdi.

"Ha!" dedi Tavşan. Yeniden mutluydu. "İşte başka bir not."

Şöyle yazıyordu:

ÇIKTIM
DÖN CEM.
MEŞGUL
DÖN CEM

C. R.

Tavşan, onlardan biri olmasına rağmen Dön Cem'in kim olduğunu bilmiyordu. Sormak için Baykuş'a gitti. Baykuş da bilmiyordu. Fakat biz bildiğimizi sanıyoruz ve birçok insan da bizim gibi düşünüyor. Chuang-Tzu bunu şöyle açıklıyor:

Ayak izlerinden ve gölgesinden nefret eden bir adam vardı. Onlardan kaçabilmek için hızla koşmaya başladı. O koştukça daha fazla ayak izi oldu ve gölgesi de onu aynı hızla takip ediyordu. Çok yavaş olduğunu düşünerek daha da hızlı

koştu. Sonra durmadan daha da hızlı koştu. Sonunda yorgunluktan olduğu yere çöktü ve öldü.

Hâlâ yerinde duruyor olsaydı hiçbir ayak izi olmazdı. Gölgede dinlenseydi, kendi gölgesi ortadan kaybolurdu.

Öyle görünüyor ki siz nereye giderseniz gidin onlar da sizinle gelir. Pratik olarak herhangi bir güneşli günde Dön Cem'leri parkın içerisinde gürültülü nefes alışlarıyla kaçırırken görebilirsiniz. Belki de piknik yaparken otların üzerinde onlardan biri ya da ikisini ararken bulamayıp onlara öğlen yemeğinizde rastlayabilirsiniz.

Genel olarak ağaçların etrafında ya da çimlerin üzerinde emniyettesiniz ve Dön Cem'ler orada olmaktan kaçınırlar. Onlar genellikle asfalt ya da beton gibi yüzeylerde kısa ömürlü araçlar için tasarlanan sert yüzeylerde olmayı tercih ederler. Zehirli egzoz gazlarını soluyan Dön Cem'lere çarpmamak için ani dönüşler yapan araçların arasında onlar DIŞARIDA olmanın ne kadar iyi olduğu konusunda birbirleriyle gevezelik ederler. Buna da doğal yaşam adını verirler.

Dön Cem neredeyse umutsuz bir şekilde aktiftir. Ona hayatta nelerle ilgilendiğini sorarsanız size bir sürü fiziksel aktivitenin olduğu bir liste verecektir:

“Serbest paraşüt, tenis, koşu, raketbol, kayak, yüzme ve su kayağı.”

“Hepsi bu mu?”

“Sanırım. (Nefesimi tuttum, hızla nefes aldım, hırıltılı nefes aldım.)” diyor Dön Cem.

“Hiç arabaları takip etmeyi denedin mi?”

“Hayır, hiç yapmadım.”

“Timsahlarla güreştin mi peki?”

“Hayır ama hep yapmak istedim.”

“Merdivenlerden aşağı patenle kayma?”

“Hayır, hiç düşünmedim.”

“Ama çok aktif olduğunu söyledin.”

Tam bu noktada Dön Cem düşünceli bir şekilde cevap verir; “Bence, şunun hakkında sen ne düşünüyorsun? Sence benim yanlışım ne? Acaba enerjimi mi kaybediyorum?”

Bir süre sonra, belki.

Atletik tipte olan bir Dön Cem, (birçok türü içerisinden sadece biri) fiziksel olarak uygun durumda olmayı önemsedini söylüyor. Ama bir şekilde bir şeyleri dışarıdan içeriye doğru yapmaya çalışıyor, içeridekini inşa etmeye değil. Bu yüzden işle egzersizi birbirine karıştırıyor. Çalıştığında çalışıyor, egzersiz yaparken çalışıyor hatta oynarken bile çalışıyor. Çalış, çalış, çalış! Bu kadar çalışma ve oyundan

uzaklaşma onu sıkıcı biri yapıyor. Bu şekilde devam ederse onu öldürür.

Peki, işte Tavşan. “Merhaba Tavşan, nasıl gidiyor?”

“Şimdi Baykuş’tan geliyorum.” dedi Tavşan. Nefesi tükenmişti.

“Sanıyorum çok uzun süre yürüdün, değil mi?”

“Evet, Baykuş bana onun büyük amcası Philbert hakkında bir hikâye anlatmak için ısrar etti.

“Anladım, bu yüzden demek ki.”

“Fakat her neyse... Baykuş da bana ‘İşlenmemiş Blok’u hiç görmediğini söyledi. Fakat Roo muhtemelen onunla oynuyordu. Bu yüzden Kanga’nın evine uğradım ama kimse yoktu.”

“Onlar da evde değiller ormandalar, Tigger ile zıplama antrenmanları yapıyorlar.” dedim.

“Oo, ben de gitsem iyi olacak o zaman.”

“Tamamdır Tavşan çünkü...”

Nereye gidiyordu? Nasıl olduğunu bilirsiniz, bir Dön Cem için dinlenme diye bir şey yoktur.

Başka bir şekilde bahsedelim. Sağlıklı olmak istiyorsanız gevşemeye ve mutlu olmaya ihtiyacınız var. Sadece bir Dön Cem’e bak, ne yaptığını izle ve tam tersini yap, yeterlidir.

Bakın bir tane var. Bir ileri bir geri gidiyor. Cebindeki bozuk paraları birbirine sürtüyor. Endişeli bir şekilde saati-
ne bakıyor. Kronik Dön Cem her zaman bir yere gidiyor-
muş gibi görünür fiziksel olarak ya da doğa üstü bir şekilde.
Ama yürüyüşe gitmek için vakti yoktur.

"Sohbet etmemek." dedi Eeyore. "Birincisi değil,
diğeri de değil. Sen 'Selam!' dedin ve Şimşek Hı-
zıyla Geçtin. Cevabım için zihnimi berraklaştırırken
sadece senin kuyruğunu görebildim. "Ne?" demeyi
düşündüm. Fakat her durumda artık çok geçti.

"Çok acelem vardı."

"Demek al gülüm ver gülüm yok." diye devam etti
Eeyore. "Düşünce alışverişi yok: Selam! Ne? Yani
bu seni hiçbir yere götürmüyor, özellikle de ko-
nuşmanın ikinci yarısında görüş alanında sadece
birinin kuyruğu olunca..."

Dön Cem her zaman bir koşu hâlinedir. Öyle görünü-
yor. Her zaman.

ÇIKTIM

YAKINDA DÖNCEM (DÖNECEĞİM)

MEŞGULÜM
YAKINDA DÖNCEM (DÖNECEĞİM)

Ya da daha doğru bir şekilde:

YİNE DIŞARIDAYIM
YİNE GİDECEĞİM
MEŞGULÜM
YİNE GİDECEĞİM

Dön Cem'ler her zaman *bir yere* giderler, daha önce gitmedikleri bir yere. Kendisinin olmadığı herhangi bir yere.

"Evet bu!" dedi Tavşan. "Nereye?"

"Belki bir şey arıyordur."

"Ne peki?" diye sordu Tavşan.

"Tam söyleyecektim." dedi Pooh. Ve ekledi "Sanırım bir..."

Belki bir ödül. Bizim Dön Cem dinlerimiz, bilimlerimiz, iş ahlakımız bizi bir yerlerde bekleyen o kadar büyük ödüller olduğuna inandırdı ki hayatımızı sadece onlara

uymak için deliler gibi harcayan şeyler oluverdik. Gökyüzünde, bir sonraki molekülün arkasında, VIP otel odasında biz her neredeysek hep biraz önümüzde, sadece yolun biraz aşağısında, dünyanın diğer tarafında, ayı geçtikten sonra, yıldızların ötesinde...

Yere düştüğünde “Uff!” dedi Pooh.

“İşte yazı masasında uyuyakalırsan başına gelecek olan budur.” dedim. “Düşersin.”

“Bir de.” dedi Pooh.

“Bir de ne?” dedim.

“Çok kötü bir rüya gördüm.

“Oo!”

“Evet bir kavanoz dolusu bal buldum.” Gözlerini ovuşturuyordu.

“Bunun neresi kötü.” diye sordum.

“Hareket ediyordu.” dedi Pooh. “Bal kavanozlarının doğasında hareket etmek yoktur. Yerlerinde hareketsiz kalmalarını beklerim.”

“Evet, biliyorum.”

“Fakat ne zaman ona doğru uzansam, bu bal kavanozu başka bir yere gidiyordu.”

“Tam bir kâbus.” dedim. “Birçok insan buna benzer rüyalar görüyor.” diye ekledim.

“Oo!” dedi Pooh. “Hem de ulaşamaz ballar hakkında mı?”

“Benzeri şeyler.” dedim. “Bu sıradışı bir durum değil. Aslında garip olan insanların kâbus görmesi değil, gerçekten içinde yaşamaları.”

“Neden?” diye sordu Pooh.

“Bilmiyorum.” dedim. “Belki bu onlara yapacak bir şey veriyordur.”

“Bana pek eğlenceli bir şey gibi gelmedi.” dedi Pooh.

Evet eğlenceli değil. “Bir sonraki köşede, bir sonraki adımda...” söylenişi ile anlatılabilecek bir yaşam, doğal düzene uygun olarak çalışmadığı gibi zaten en başında hiçbir şey yapmadan mutlu ve iyi olabilecekleri hâlde her şey o kadar zor bir hâle gelir ki. Gelmek istedikleri Mutlu ve İyi noktası zaten hepsinin en başında oldukları yerdir. Bu yer bırakıldığında pes ederek yoldan aşağıya yuvarlanmak, dünyaya lanet okumak en iyi davranışlar olur. Aslında bu lanetli diye tanımlanan dünya, yolu göstererek yardım etmeye çalışır ama bize suçlanacak bir şeymiş gibi görünür.

Bazıları hayattaki ödüllerin gökkuşağının biraz ötesinde bir yerde olduğunu düşünür.

“Tostlarını da hep yakarlar.” dedi Pooh.

“Pardon.”

“Tostlarını da hep yakarlar.”

“Aa, evet yakarlar, sadece bu da değil.”

“İşte Tavşan geliyor.” dedi Pooh.

“İşte buradasın.” dedi Tavşan.

“Evet, buradayız.” dedi Pooh.

“İşte, hepimiz buradayız.” dedim.

“Evet oradasın.” dedi Pooh.

Sabırsızca “Evet buradayım.” dedi Tavşan. “Konuya gelirsek, Roo bana elindeki blokları gösterdi. Hepsi işlenmiş ve boyanmış, üzerlerinde de harfler var.”

“Öyle mi?” dedim.

“Aslında görmeyi bekleyebileceğin türden bir şey.” dedi Tavşan. Bıyıkları birbirine çarpıyordu ve düşünceli görünüyordu. “Sürecin biraz daha gerisine gidersek,” “Bu onların Eeyore’da olabileceği anlamına geliyor.”

“Fakat Tavşan,” dedim. “Görüyorsun...”

“Evet,” dedi Tavşan. “Eeyore’u göreceğim ve bu konu hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Bu kesinlikle atılması gereken ikinci adım.”

“İşte gidiyor.” dedi Pooh.

Biraz geçmişe gittiğimizde dünyanın bu tarafındaki ilk Dön Cem'ler püritenlermiş¹, bu dünyada karşılığında pek de bir şey almadan ölümlerine çalışmışlar. Biraz daha bilge birileri çıkıp da dünyanın ritmine daha uygun bir şeyler önermeseymiş herkes açlıktan bile ölebilmiş. Dünyanın “Şimdi çalış, şimdi dinlen.” prensibi vardı. “Şimdi toprağı işle, şimdi toprağı da dinlendir.” Püritenler ikinci kısmı pek anlayamadılar ve inanmadılar. İki ya da üç yüzyıl boyunca zorladıktan sonra bir zamanlar üretken olan toprak tüm enerjisini tüketti. Sentetik katkılar eklemeye başladılar, şimdi karton tadı veren elmalarımız, tenis topu gibi kokan portakallarımız, tatlandırılmış strafor gibi şeftalilerimiz var. Tüm ürünleri veren toprağın kimse dinlenmesine izin vermiyor. Şikâyet etmememiz gerekiyor.

Bakın işte burada.

“Pooh, neden meşgul değilsin.” dedim.

“Çünkü bugün güzel bir gün!” dedi Pooh.

“Evet ama.”

“Neden mahvedesin ki!” dedi.

“Fakat önemli bir şey yapabiliirdin.” dedim.

“Zaten yapıyorum.” dedi Pooh.

1 Ç.N. Püriten: (1) XVI ve XVII yüzyıllarda 1. Elizabeth'in yönetimindeki Kilise Reformunu eksik gören, ibadet formlarının basitleştirilmesini ve düzenlenmesini savunan bir grup İngiliz Protestan. (2) Katı, muhafazakâr Protestan.

“Oo, peki ne yapıyorsun?”

“Dinliyorum.” dedi.

“Neyi dinliyorsun?”

“Kuşları. Bir de sincaplar var.”

“Peki, ne söylüyorlar?”

“Bugün ne güzel bir gün diyorlar.” dedi Pooh.

“Fakat bunu zaten biliyorsun.” dedim.

“Evet ama başkasından duymak da güzel.” diye cevapladı.

“Evet ama bunun yerine mesela radyo dinleyip kendini eğitebilirdin.” dedim.

“Yani şu şey.”

“Kesinlikle, dünyadan başka nasıl haberin olabilir ki?” dedim.

“Dışarı çıkarak.” dedi Pooh.

“Hımmmm, peki.” (Klik) “Şimdi bunu dinle Pooh.”

“Los Angeles’in alt bölgesinde beş jumbo uçak çarpıştı ve otuz bin insan hayatını kaybetti...” diye radyodan bir haber geçti.

“Bu sana dünya hakkında ne söylüyor?” diye sordu Pooh.

“Hımmmm, sanırım haklısın.” (Klik)

“Kuşlar şimdi ne söylüyorlar?” diye sordum.

“Bugünün güzel bir gün olduğunu.” dedi Pooh.

“Kesinlikle öyle, Dön Cem’ler eğlenebilmek ve bunu

görebilmek için çok meşguller. Tabii bizim konuşmamızı sonlandırabilmek için şunu da açıklayalım: Neden bu kadar meşguller?

Daha önce bahsedilen Mızıkçı ve Oyun Bozan Dön Cem dinini takip eden kalın kafalılar onlardan çok daha önceden beri var olan dünyanın bu temiz ve yeşil kıtasındaki, sonsuz ormanları ve temiz suların güzelliğini takdir edemediler. Bunun yerine dışarıda olan ve içindekilerin uyum içinde olduğu bir cennet gördüler, yabancılar tehditti. Onlara saldırılmalı ve zafer kazanılmalıydı. Çünkü her biri Büyük Ödül'e giden yolu engelliyorlardı. Birlikte şarkı söylemekten de hoşlanmadılar. Aslında...

"Ne?" dedi Pooh. "Şarkıda mı yok?"

"Pooh, biraz bekle. Şunu bitirmeye çalışıyorum. Ama doğru, birlikte şarkı falan yok. Hoşlanmıyorlar."

"Peki şarkı söylemekten hoşlanmıyorlarsa ayılara nasıl davranıyorlar."

"Ayılardan da hoşlandıklarını pek sanmıyorum."

"Ayılardan hoşlanmıyorlar mı?"

"Hayır, sanmıyorum, her neyse."

"Şarkı söylemek yok, Ayılar yok... Peki neyi seviyorlar bunlar."

"Pek bir şeyi sevdiklerini sanmıyorum, Pooh."

“Burada bir şeylerin neden bu kadar karışık olduğuna şaşırmamak gerek.” dedi Pooh.

Her neyse, Huzursuz Öncü'den Zavallı Püriten doğdu. Zavallı Püriten'den de Yalnız Kovboy. Bu kovboy hep başarılı olmak için bir şeyin peşinde oldu. Bu köksüzlükten, tatmin olamayan atası gibi Dön Cem'ler dünyaya geldi. Aynı ataları gibi bu dünyada asla kendilerini evlerinde gibi hissedemediler, bu huzur veren topraklarda huzuru bulamadılar. Katı, savaşçı fanatik yani yumruklarını sıkmış olan Dön Cem'ler kendilerine çok yüklendiler, diğerlerine çok yüklendiler, kendisine ne yaparlarsa yapsın kahraman bir şekilde hâlâ ona yardım etmeye çalışan dünyaya çok yüklendiler.

Bu yüzden bir Dön Cem için ilerlemenin, savaşmak ve galip gelmek anlamına gelmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Bu onun garip özelliklerinden biridir. Gerçek kalkınma, büyüme ve gelişmeyi içerir ve bunlar gerçekte içeride olan değişimlerdir. Ancak bu bir Dön Cem'in değişmesi ve esnemesi demektir ki bunu hiç istemez. Büyümek ve gelişmek için arzu, zaten tüm yaşam formlarında vardır. Ancak bu doğal form Dön Cem'in zihni için sapıkçadır ve onun her şeyi değiştirmek (Buldozer Dön Cem) için devamlı bir mücadeleye ihtiyacı vardır. Sadece şeyleri değil kendi dışında herkesi (Bağnaz Dön Cem) değiştirmek ister. Normalde engellemesi hiç gerekli olmayan şeyleri engellemeye çalışır,

çoğu zaman bu engelleme isteği dünya üzerindeki tüm yaşamı içerebilir. Bir dereceye kadar bu durum çevresindeki bilge insanlar tarafından durdurulabilir. Ancak hiperaktif çocukların ebeveynleri gibi Bilge Olanlar da her yerde olmayacaklarını anlarlar. Bir Dön Cem'e çocuk bakıcılığı yapmak tükenmelerine sebep olur.

"İşte yine Tavşan," dedi Pooh. "Ve Eeyore."

"Oo Tavşan." dedim.

"Ve Eeyore." dedi Eeyore.

"Eeyore'u ben çağırdım." dedi Tavşan.

"Evet işte ben." dedi Eeyore

"Evet hatırlıyorum." dedim. "Geçen yıl seni görmüştüm, bataklıkta bir yerde."

"Bataklık mı?" dedi Eeyore kızgın bir şekilde. "Bataklık değil, Çamurluk."

"Bataklık, Çamurluk..."

"Çamurluk nedir?" diye sordu Pooh.

"Bileklerine kadar ıslanıyorsan o bir çamurluktur."

"Anladım." dedi Pooh.

"Aslında," diye devam etti Eeyore. "Boğazına kadar batıyorsan o bir bataklıktır."

"Bataklık yani anladınız mı?" diye tekrar etti. "Ha!"

"Her neyse, Eeyore'u çağırdım." dedi Tavşan. "Ona sor-

duğumda neyden bahsettiğim hakkında en küçük bir fikri olmadığını söyledi.”

“Sanıyorum bu konuda yalnız değilim.” dedi Eeyore.

“Şüphesiz, sizin de hiçbir fikriniz yok değil mi?”

“Hadi söyleyin, İşlenmemiş Blok nedir?” diye sordu Tavşan.

“O benim.” dedi Pooh.

“Sen mi?” dedi Eeyore. “Bu kadar yolu bunun için mi geldim.”

“Bataklıktan.” diye ekledim.

“Çamurluktan... Pooh’yu görmek için mi?”

“Neden olmasın?” diye sordu Pooh.

“Tavşan’ı meşgul edecek bir şey olsun yeter değil mi?” dedi Eeyore küçümseyerek, “Görünüşe göre kesinlikle öyle.”

Bir de Dön Cem toplumu hakkında çok ilginç ve garip bir şeyden bahsedelim. Dön Cem toplumu gençliğin enerjisine, görünüşüne ve tavrına tapar. Bugüne kadar bu gençliği koruyabilecek hiçbir etkili metot bulamadı. Elbette, çok yanlış bir yaklaşıma sahip olan ve doğal olmayan hatta yeterince sorgulanmayan kozmetik ve plastik cerrahiye gittikçe daha fazla güveniyor. Aslında bu yöntemlerin gençliği yok eden sayısız tarafı var. Üstelik Büyük Ödül’ü aramanın bir parçası olmayan bu etkinlikleri Zaman Kazanma İhtiyacı başlığı altında toplayabiliriz.

İkincisine bir örnek olarak, gözümüzün önüne Dön Cem'ler için klasik bir anıt olan bir şeyi getirelim: Hamburger Standı.

Farklı bir şekilde Çin'de, Çayevi vardır. Fransa'da Kaldırım Kafe vardır. Pratik olarak her gelişmiş ülkede buna denk bir şey vardır. Bu tür yerlerde insanlar yemek yemeye, dinlenmeye, bir şeyler konuşmaya, zamanın ne olduğunu önemsemeden zaman geçirmeye çalışırlar. Yemek biter bitmez kalkmayı düşünmedikleri yerler. Örneğin; Çin'de, Çayevi sosyal bir kurumdur. Gün boyunca aileler, komşular ve arkadaşlar çay içer ve hafif bir şeyler yerler. Ne kadar isterlerse o kadar kalırlar. Tartışmalar saatlerce sürebilir. Çayevlerini sadece üyelere özel olmayan sosyal kulüplere benzetmek garip olurdu çünkü bu tür kavramlar genellikle Batı'dan geliyor. Ama yine de işlevini biraz bu tanımla açıklayabiliriz. En azından bizim etiket seven zihnimizin anlayabileceği bir hâle gelir. Şöyle diyebiliriz; "Sen önemlisin, gevşe ve eğlenmene bak." İşte bu Çayevi'nin mesajıdır.

Peki Hamburger Standı'nın mesajı nedir? Çok açık değil mi? "Bekleme, acele et."

Sadece bu da değil, hiç kimse için sır değil ama Hamburger Standı, müşterilerinin sağlığı için de gerçek bir tehdittir. Ne acıdır ki Zaman Kazanmak anlayışı için tek örnek de bu değildir. Elbette, Süpermarketi, Mikrodalga Fırını, Nükleer Enerji İstasyonu'nu ve diğer zararlı kimyasalları listemize ekleyebiliriz.

Pratik olarak baktığımızda, bu zaman kazandıran makineler gerçekten zaman kazandırsalardı tarihte en fazla boş zamanı olan insanların biz olmamız gerekirdi. Görünüşe göre sadece birkaç yıl önceye göre bile çok daha az zamanımızın olması ironik değil mi? Bir anda çevremizde hiç zaman kazandırıcı bir makinenin olmadığı bir yere gitmek ve birden ne kadar çok zamanınız olduğunu fark etmek eğlenceli olmaz mıydı? Böyle bir yerde zaman kazandırıcı makinelerin parasını ödemek için çalışmadığınız zaman çok zamanınız olurdu ve bu kadar çalışmak zorunda kalmazdınız.

Aslında Zaman Kazanmak için bu takıntılı durumun asıl problemi; zaman kazanamayacağınızı anlayamamak. Zaman sadece harcanabilir. Akıllı bir şekilde ya da aptalca harcayabilirsiniz. Dön Cem'lerin hiç vakti olmadığı için zaman kazanmak için zaman harcamakla çok meşguldürler. Onun her bir parçasını saklayabilmek için tamamını harcarlar.

Henry David Thoreau, Walden adlı kitabında bunu şöyle anlatıyor:

Neden bu kadar acele içinde yaşıyoruz ve hayatı harcıyoruz? Daha aç bile olmadan açlıktan ölmeyi düşünmeye programlıyız. Derler ki vaktinde atılan bir dikiş, bizi dokuz dikişten kurtarır ve sırf

bu yüzden yarın sadece dokuz dikiş atmamak
için bugün binlerce dikiş atılıyor.

Gençliği yok eden Dön Cem toplumuna renkli bir tezat olarak bir saniye için Taoizm'e geri dönelim. Taoizm'in en ilgi çekici taraflarından biri yaşlı ve bilge olana saygıyı önemsemesidir. Ama aynı zamanda Gençlik Dolu Ölümsüz diye bir olguya da saygıyla yer verir. Taoist gelenek ilham veren hikâyeler (kurgu) ve olaylar (gerçekler) ile doludur, onlardan biri de hâlâ gençken Hayatın Sırrı'nı keşfetmektir. Bu keşiflerin sonrasında her anlatı aynı şekilde sonuçlanır: Tüm yaşam boyunca genç bir görünüş, tip ve enerji.

Bu nedenle her yaştaki Taoist Ölümsüzler genel olarak onların genç tavırları, görünüşleri ve enerjileri ile bilinirler. Bunlar tesadüfi olsalar da Taoist uygulamalardan ortaya çıkmaktadır. Yüzyıllar boyunca Çin'deki ortalama yaşam kırk yıldan fazla değildi. Çok sıkı çalışan çiftçiler ve zevk düşkünü aristokratlar ise çok daha kısa yaşadılar. Bununla beraber sayısız Taoist seksenlerine ya da doksanlarına kadar hatta bazıları çok daha uzun yaşadılar. Şimdi size buna iyi bir örnek anlatacağım.

1933 yılında, dünyanın çeşitli yerlerindeki gazeteler Li Chung Yun adında bir adamın ölümünü yazdılar. Çin Hükümeti'nin kayıtlarına ve bağımsız araştırmacılara göre inkâra yer bırakmayacak bir şekilde Li'nin doğum tarihi 1677 idi. Yaklaşık 200 yaşın biraz üzerindeyken Çin Üni-

versitesi'nde 28 farklı konuşma yaptı ve bu konuşmaların her biri üç saatin üzerinde olup uzun yaşam hakkındaydı. Onu görenler konuşmanın yapıldığı sırada onun en fazla elli yaşında görüldüğünü, uzun olduğunu ve dik durduğunu, güçlü dişlere sahip olmasının yanı sıra saçlarının da tam olduğunu iddia ettiler. Li daha bir çocukken bazı bitki şifacılarının peşine takılmak için kendi evini bırakmıştı. Çin dağlarında, doğanın sağladığı bazı ilaçları keşfetti. Günlük olarak yenilenmeyi sağlayan bazı bitkileri kullandı, Taoist uygulamalara ağırlık verdi ancak bedeni ve zihni yoran ve fazla geren egzersizlerin hayatı kısalttığını düşünüyordu. Onun en sevdiği seyahat yöntemi yavaşça yürümekti. Onunla yola çıkan genç bir adam bile sonraki yıllarında ona ayak uyduramıyordu. O bunu kilometrelerce sürdürebiliyordu. Uzun yaşamak isteyenlere 'kaplumbağa gibi oturmalarını, güvercin gibi yürümelerini ve bir köpek gibi uyumalarını' söylüyordu. Ona en önemli sırrı sorduklarında ise "İçsel Dinginlik." diye cevap veriyordu.

Bu tür bir şeyi konuşmuşken gelin Pooh Köşesindeki Ev'e geri dönelim. Christopher Robin tam Pooh'ya bir soru sormuştu.

"Dünyada en çok ne yapmayı seviyorsun Pooh?"

"Hımmm..." dedi Pooh. "En çok neyi seviyorum?" Durması ve düşünmesi gerekiyordu. Bal Yemek

harika bir şey olsa da tam yemeye başlamadan önce başka bir an vardı ve o yemekten bile daha iyiydi ama onu nasıl adlandıracağını bilemiyordu.

Balı yedikten sonra tadı o kadar da muhteşem değildi, bir şeye varıldığında o kadar da zevkli değildi, ödül artık o kadar ödül değildi çünkü elde edilmişti. Hayatımızda aldığımız tüm ödülleri toptasak çok bir şey olmadıklarını düşünebilirdik. Ama ödüller arasındaki boşlukları toptasak, çok büyük ve önemli olduklarını anlardık. Ödülleri ve boşlukları beraber toplarsak her şeyi almış olurduk, hayatımızdaki harcadığımız her dakikayı. Sadece ödül ânından değil de hayatımızın tamamından hoşlansaydık ne olurdu?

Yılbaşı hediyesinin paketi açıldığında hissettiklerimiz; onu kaldırma, sallama, içinde ne olduğunu tahmin etme ve açma sırasında hissettiklerimiz kadar tatmin edici değildir. 365 gün sonra yeniden deneriz ve yine aynı şey olur. Her seferinde hedef gerçekleştiğinde birden O Kadar Eğlenceli Olmadığı bir aşamaya geçer, sonra bir diğeri ve sonra bir diğeri ve sonra bir diğeri...

Bu bizim hedefleri dikkate almadığımız anlamına gelmez. Dikkate alınmalıdır, en önemlisi de bizim daha önceki süreçleri yaşamamızı sağlarlar. Bu süreç bizi daha bilge, daha mutlu ve daha birçok şey yapar. Eğer bu süreçte bir şeyleri yanlış yaparsak bu bizi çaresiz, kızgın ve kafası karışmış yapar. Öncelikli olarak hedef doğru olmalıdır. So-

nuçta fayda yaratması için bize faydalı olmalıdır. Ancak her şeyden önemli olan sürecin kendisidir. Sürecin tatmin etmesinin sırrı aslında Büyük Ödül ve Zaman Kazanmak kavramlarının akıldan çıkmasında yatar. Belki de bu bize Tao'nun her gün için geçerli olan prensibini açıklar: Yolun Kendisi.

Bir an için yeniden hatırlayabileceğimiz bir âna dönelim, balı yemeye başladığımız an. Kimi bu ânı beklenti diye tanımlayabilir ama bizce bundan çok daha fazlası. Biz onu farkındalık olarak tanımlıyoruz. O an mutlu olduğumuz ve bir an için bunu anladığımız andır. Süreçten Keyif Alarak, bu farkındalığı sadece küçük bir an için değil, her şeyi içrisine alacak şekilde genişletebiliriz. Böylece çok eğlenebiliriz. Tam da Pooh gibi.

Bir anda Christopher Robin ile birlikte olmanın yapılabilecek çok iyi bir şey olduğunu düşündü. Piglet'in yakınlarında olması çok arkadaşça bir şeydi. Her birini ayrıntılı düşündüğünde dedi ki; "Bu dünyada en çok sevdiğim şey Piglet ile beraber seni görmeye gelmemiz ve senin 'Küçük bir şeye ne dersiniz?' diye sorman ve benim de 'Hımmm, bence küçük bir şeyin bir zararı olmaz, değil mi Piglet.' demem ve dışarıda tatlı bir hava olmasıyla beraber kuşların da şarkı söylemesi."

Etrafımızda olan şeylerden keyif almayı öğrendiğimizde varlığımızı takdir etmeye başlarız, hayatımızdaki Dön Cem'ler için daha fazla vakit olmadığını anlarız. Bu doğaldır çünkü bir Dön Cem olmak, zamanı harcamak için en berbat yöntemdir. Lu Yu adlı şairin yazdığı gibi:

*Gökte bulutlar çöker ve dağılır,
Avluda rüzgâr gelir ve gider,
Yaşam böyledir, nedir bu huzursuzluk?
Kim bizi kutlamaktan alıkoyabilir ki?*

İşte Böyle Bir Ayı

Aramızda Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi'ndeki koro finali olan "Ode to Joy"¹ hakkında konuşuyorduk.

"Benim en sevdiklerimden biridir." dedi Pooh.

"Benim de." dedim.

"En sevdiğim bölüm!" dedi Pooh, "Gittikleri yer:

Ho de! Ayı Çok Yaşasın!"

"Fakat,"

"Ho de! Bir Ayı için.

Ho de! Bir Pooh için!"

"Fakat böyle değil..."

1 Ç.N. Ode To Joy orijinal adıyla bırakılmış olup anlamı 'eğlenceye övgü'dür.

“*Ho de! Ayı Çok Yaşasın!*”

“En sevdiğim bölüm.” diye ekledi.

“Fakat böyle söylemiyorlar, Ode to Joy’un içinde ‘*Ho de! Ayı Çok Yaşasın!*’ diye bir şey yok.” dedim.

“Yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Neden yok?”

“Çünkü düşünmemişlerdir, sanırım.”

“Onlar kim?”

“Ne Ludwig van Beethoven ne de Ode To Joy’un sözlerini yazan adam. Ayılar hakkında bir şey koymamışlar içerisine.”

“Oo, sanırım ben Ludvig van Poothoven’ı düşünmüş olmalıyım.”

“Poo, Ludvig van Poothoven diye biri yok. Bu şarkıyı kendi kendine yazdın.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Oo, o zaman ben öyle öğrendim bu şarkıyı.” dedi.

Her neyse bu da bizi tartışmak istediğimiz konuya getiriyor. Hayattan keyif almak ve özel olmak. Senin de bildiğin gibi herkes özeldir.

"Cesur olmak zor." dedi Piglet içini çekerek. "Özellikle de Çok Küçük Bir Hayvansan."

Tavşan meşgul bir şekilde yazı yazıyordu, yukarıya baktı ve şöyle dedi:

"Küçük bir hayvansın çünkü bir macerada bizden Çok Daha Fazla Faydalı olacaksın."

Piglet, Faydalı olma düşüncesinden öyle heyecan duydu ki korkmayı bile unuttu ve Tavşan, Kanga'ların sadece kış aylarında korkusuz olduğunu ve diğer zamanlarda yumuşak mizaçları olduğunu söyleyecekti. Yine de Piglet yerinde durmakta zorlanıyordu çünkü faydalı olmaya başlamak için çok hevesliydi.

"Ya ben?" dedi Pooh üzüntüyle... "Sanırım ben faydalı olamam."

"Boşver Pooh?" dedi Piglet rahatlamış bir şekilde. "Belki başka bir zaman."

"Pooh olmadan," dedi Tavşan, kaleminin ucunu keskinleştirirken "Bu macera imkânsız olurdu."

"Oo," dedi Piglet ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Fakat Pooh odanın köşesine giderek gururla kendi kendine "Bensiz mümkün değil, işte böyle bir ayı." dedi.

Ne kadar faydalı olursak olalım bazen gerçek değerimizi anlamak zaman alır. Bu durum Çin'e ait bir hikâye olan Taş Ustası ile örneklendirilebilir.

Sahip olduklarından ve kendinden hiç memnun olmayan bir taş ustası varmış.

Bir gün zengin bir tüccarın evinin önünden geçiyormuş ve açık kapıdan sahip olduklarını ve önemli ziyaretçilerini fark ettiğinde "Ne kadar güçlü bir tüccar!" diye içinden geçirmiş. Çok kıskanmış ve bu tüccar gibi olmayı dilemiş. Bu sayede artık bir taş ustası olarak yaşaması gerekmezmiş.

Şaşırtıcı bir şekilde birden kendinden fakir olan herkes tarafından kıskanılan, nefret edilen o tüccar oluvermiş ve hayallerinde bile görebileceğinden çok daha fazla lükse ve güce kavuşmuş. Bir süre sonra yoldan, tahterevallide taşınan güçlü bir devlet adamı geçmiş, etrafında adamları varmış ve yol boyunca 'gong' çalan askerler tarafından eşlik ediliyormuş. O geçerken ne kadar varlıklı olursa olsun etraftaki herkes mutlaka eğilmek zorundaymış. "Bu ne büyük bir güce sahip bir devlet görevlisi!" diye düşünmüş ve "Keşke ben de onun gibi olsaydım." demiş.

Birden üst düzey görevliye; etrafındaki herkes tarafından korkulan ve nefret edilen ama bir tah-terevalli üzerinde taşınan ve herkesin o geçerken eğilmek zorunda olduğu birine dönüşmüş. Sıcak bir yaz gününde birden sıcaktan yapış yapış olmuş sandalyesinde rahatsız olmuş. Güneşe doğru bakmış ve gökyüzünde gururla parlayan ve hiçbir şeyden etkilenmeyen varlığını izlerken, "Ne kadar güçlü bir güneş!" ve "Keşke ben de bu güneş gibi olabilsem." diye düşünmüş.

Sonra birden güneş oluvermiş, herkesin üstüne korkusuzca parlayan, tarlaları yakan, çiftçiler ve işçiler tarafından lanetlenen bir şey hâline gelmiş. Bir süre sonra güneş ve dünya arasına kocaman siyah bir bulut girmiş ve aşağıdaki herkesin üzerine artık parlayamıyormuş. "Ne kadar güçlü bir bulut bu!" ve "Keşke ben de bir bulut olabilsem." diye düşünmüş.

Sonra birden bir bulut olmuş. Köylere ve tarlalara selleri getirmiş ve herkes ona lanet okumuş. Sonra bir güç tarafından itildiğini fark etmiş ve onun rüzgâr olduğunu anlamış. "Ne kadar güçlü!" ve "Keşke bir rüzgâr olabilsem." diye düşünmüş.

Birden rüzgâr oluvermiş. Evlerin çatılarını uçurup, ağaçları yıkmış. Geçtiği yerlerde ondan nefret etmişler. Fakat bir süre sonra ne yaparsa yapsın ne

kadar hızlı eserse essin hareket ettiremediği yüce bir taşla rastlamış. “Ne kadar güçlü bir taş!” ve “Keşke ben o taş olsam.” diye düşünmüş.

Birden o taş oluvermiş. Dünyadaki her şeyden ve herkesten daha güçlüymüş. Fakat orada beklerken bir çekiç sesi duymuş. Sert parçalarına doğru vurulduğunu ve şeklinin değiştiğini hissetmiş. “Bir taştan daha güçlü ne olabilir?” diye düşünüp aşağıya doğru bakmış ve çok aşağılarda sadece bir taş ustası görmüş.

“Oo, işte mektup burada, bak senin için burada bir şey var Pooh.”

“Benim için mi?”

“Bay Ayı Pooh için.”

“Bay Ayı Pooh mu?”

“Evet öyle yazıyor.”

“Bay... Ayı... Pooh...” dedi Pooh garip bir sesle. Yazı masasına tırmanıp omzumun üzerinden mektuba bakarak, “Ne yazıyor?” diye sordu.

“Mektup, Finchley’den, ‘Üçüncü Geleneksel Yıllık Ayakkabı Satışı. Bütün tarzlar, bütün ölçülerde.’ Pooh sanırım buna ihtiyacın yok.”

“Peki, aşağıda ne yazıyor?” dedi Pooh.

“Bedava Kahve.” Uzak durmak için bir neden daha.

“Bunu biraz daha inceleyeyim,” dedi Pooh mektubu pencere kenarına doğru çekerek.

Hayatlarımızın kontrolünü almak ve gerçekten değeri olan bir şeyleri başarmak için er ya da geç öğrenmemiz gereken şey ‘inanmak’tır. Kendi sorumluluklarımızı Ruh-sal bir Süpermen’in omuzlarına bırakmaya ya da kaderin kapımızı çaldığı günü oturup beklemeye ihtiyacımız yok. Sadece kendi içimizdeki güce inanmaya ve o gücü kullan-maya ihtiyacımız var. Bunu yaptığımızda diğerlerini taklit etmeyi bırakır ve bir şeylerin bize destek olmaya başladığını görürüz.

Gelin birkaç farklı örneği inceleyelim:

1927 yılında, otuz iki yaşında bir adam Şikago Lincoln Park’ta göl kenarında ayakta duruyordu. Planı, kendini gö-lün karanlık sularına bırakmaktı. Kızı ölmüştü ve şirketi iflas etmişti. Tüm itibarı yerle bir olmuş ve bir alkoliğe dö-nüşmüştü. Göle doğru bakarak kendine bu kadar güçsüz ve küçük bir adamın ne yapabileceğini sordu. Birden bir cevap geldi: Artık risk almak konusunda özgürdü, ne ister-se yapabilirdi. Böyle yaparak diğerlerine yardım edebilirdi. Eve döndü ve istediği gibi bir evren oluşturmaya kendini adadı, ona öğretilenlerin dışına çıkmak istiyordu. Doğal dünyanın yasalarını gözlemledi ve yaşam şeklini bu yasala-ra göre düzenledi. Sonunda tüm hayatı değişti. Bu yasalar

ona büyük başarılar için ilham ve destek verdi. Fakat inancı olmadan ve bu fırsatı kullanmadan onun insanlığa katkıları olamazdı. Ve bugün hiç kimse Buckminster Fuller'ın ismini duymamış olurdu.

1854 yılında bir çocuk Michigan'da Port Huron'daki okulunu bıraktı. Çünkü okulda çok fazla probleme neden oluyordu. Sadece üç aydır oradaydı. Buradaki eğitim onun tüm hayatı boyunca alacağı tek resmi eğitim olacaktı. Sonra bir laboratuvarında asistan olarak çalışmaya başladı. Laboratuvarı havaya uçurduğunda oradaki işten de atıldı. Fakat bir planı vardı, birkaç küçük problemin onu durdurmasına izin vermeyecekti. Doğa yasalarının mekanik uygulamalarını öğrenmek istedi. O sonunda Amerikan tarihinin bilinen en mucit insanı oldu. Problem çözümü kavramıyla aynı anlama gelen Thomas Edison'un yurtiçi ve yurtdışında kayıtlı 300'ün üzerinde patenti bulunmaktadır.

Güvenli oynama isteği nedeniyle kötümser olanlar bu dünyada çok fazla bir şey başaramazlar. Çünkü olaylara tarafsız ve net bir gözle bakamazlar. Kendi yeteneklerini tanıyamadıkları gibi kendi güçlerine de inanmazlar. Çoğu zaman küçük bir risk bile almadıkları için yeteneklerini de geliştiremezler.

Örneğin; Roo, Kuzey Kutbu'nu bulmak için ünlü Keşif Gezisi sırasında derenin içine düştüğünde, Mutsuz Eeyore ne yaptı? Roo uzun süre akıntı tarafından sürüklendikten sonra Eeyore isteksizce kuyruğunu suya doğru Roo'nun

tutması için uzattı ve Roo'nun kuyruğu tutup kendisini dışarı çıkarmasını bekledi. Ya da şöyle söyleyebiliriz: Eeyore, Roo'yu en azından kurtarmaya çabaladığı için suçlanmayı istiyordu. Şüphesiz kendisi bile yaptığıının işe yarayacağını biliyordu ve yaramadı da.

Roo'yu kim kurtaracaktı. Panik Piglet aşağı yukarı zıplıyor ve garip sesler çıkarıyordu. Faydasız Baykuş, Roo'ya başını suyun dışında tutması için talimatlar veriyordu. Endişeli Kanga iyi olup olmadığını soruyordu. Kaptan Tavşan emirlerini yağıdırıyordu. Fakat pozitif olan Pooh ne yapabileceğine bakıp bir şeyler deniyordu:

Roo'nun içinde olduğu göletin iki tarafı vardı ve Pooh patileriyle uzun bir direği tutuyordu. Kanga geldi ve diğer ucunu tuttu. Direği bir tarafı aşağı gelecek şekilde suyun üzerinde tuttular. Roo hâlâ keyifle suda oynuyordu. "Bakın bana yüzüyorum." Biraz daha sürüklendi ve direğe tırmandı.

“Beni yüzerken gördünüz mü?” dedi Roo heyecanla. Bu sırada Kanga onu hem azarlıyor hem de okşuyordu. “Pooh beni yüzerken gördün mü? İşte buna yüzme denir. Tavşan ne yaptığımı gördün mü? Yüzüyordum. Hey Piglet! Piglet diyorum! Ne yaptığımı sandın? Yüzüyordum. Christopher Robin, beni gördün mü?”

Fakat Christopher Robin dinlemiyordu. O Pooh’ya bakıyordu.

“Pooh,” dedi “Elindeki direği nereden buldun.”

“Pooh patileri arasındaki direğe baktı.”

“Buldum işte.” dedi. “Faydalı olur diye düşündüm. Sadece buradan aldım.”

“Pooh,” dedi Christopher Robin ciddiyetle “Keşif Gezisi sona ermiştir. Direği buraya dikebiliriz ve böylece keşfimiz tamamlanmıştır.”¹

Pooh’nun direği bulması ve Keşif Gezisi’nin sonunda direğin kullanılması duruma gerçekten ne yapabileceğimizi düşünerek baktığımızda başarmak için gerekli olan

1 Ç.N. Pole kelimesi İngilizce’de hem Kutup hem de Direk anlamına gelmektedir. Christopher bu metnin orijinalinde Pooh’nun elindeki direğe bakıp “You have found the North Pole,” derken işte aradığımız kutbu buldun diyerek görevin bittiğini işaret etmektedir. Ancak İngilizce’de olan bu kelime oyunu Türkçe’ye uyarlanamamaktadır.

şeyleri çevremizde görüp faydalanabileceğimizi gösteriyor. Çoğunlukla ihtiyaç duyduğumuz şeyler oradadır ve bizim yapmamız gereken şey onları görmek ve kullanmaktır.

Piglet'in selde mahsur kaldığı zaman bize başka bir örnek olabilir.

Tamamen Suyla Çevrilmiş Çok Küçük Bir Hayvan için "Biraz endişe verici," dedi kendi kendine. "Christopher Robin ve Pooh, ağaçlara tırmanarak kaçabilir, Kanga ve Roo zıplayabilirler, Tavşan kazarak kurtulabilir. Baykuş kolayca uçabilir ve Eeyore'da kurtulana kadar çok ses çıkarabilir. Benimse etrafım sularla çevrili ve yapacak hiçbir şeyim yok."

Sonra birden Christopher Robin'in ıssız bir adada bir adamın yalnız kaldığı ve kurtulmak için yazı yazdığı bir kâğıdı şişenin içerisine koyarak denize attığını anlattığı hikâyeyi hatırladı. Piglet de bir şişe içerisine bir şey yazıp koyarsa belki biri onu kurtarmaya gelebilirdi.

Öyle de yaptı.

Piglet'in şişesi yüzerek Pooh'ya çarptığında Pooh mesajı almıştı. Fakat mesajı anlamak için Cristopher Robin'i görmeye gitmesi gerekti.

Bu yüzden bulduğu en büyük bal kavanozunun mantarını çıkardı ve içine atladı. Kavanozu yeni yüzen botu olmuştu.

İçerisinde Christopher Robin'ın evine kadar yüzen Pooh, onunla birlikte mesajı okudu. Ardından bir kurtarma planı hazırlanmıştı. Her ikisi de daha büyük bir bota ihtiyaç duyduklarını anladılar. Pooh'nun bir fikri vardı.

Heyecanlı bir kurtarma operasyonu gerçekleşmişti. Elbette, Piglet'i kurtaran meşhur Ayı Pooh'dan başka biri değildi. Büyük Kurtarıcı Ayı Pooh.

“Söylesene Baykuş, yakınlarda Pooh’yu gördün mü?”

“Sanıyorum onu bir süre önce dolaba bir şeyler koyarken gördüm.” diye cevapladı Baykuş. “Yine de çok dikkatli değildim.”

“Dolap mı?” Ben en iyisi bir bakayım... Bu ne?”

“Ne?” dedi Baykuş.

“Baykuş, buradaki tüm bu kutular nedir?”

“Kutular mı?” dedi Baykuş.

“Ve hepsi şeyle dolu... Ayakkabılar.”

“Ayakkabılar mı?” dedi Baykuş.

“Şuna baksana. Mokasen 39,5, Sandalet 41, Oxford 47...”

“Tüm tarzlar, tüm ölçüler.” dedi Baykuş.

“Baykuş pek emin değilim ama sanırım bir şeyden şüpheleniyorum.”

“Açıkça Pooh suçlu gibi görünüyor.” dedi Baykuş bilgece.

“Eğer onu görürsen, onunla konuşmak istediğimi söyler misin?”

“Kesinlikle.”

Her iki korkusuz kurtarma operasyonu da Taoizm’in en önemli kavramlarından birini önümüze getiriyor: Tz’u... Bu kavram önemseme ya da şefkat olarak çevrilebilir ve kalp şeklinde bir figür ile temsil edilir. *Tao Te Ching*’in altmış yedinci bölümünde Lao-Tzu onu ilk hazine olarak ya-

zar ve der ki; “Cesaret, şefkatten doğar.” Biz cesaretin aynı zamanda bilgelikten de doğduğunu ekleyebiliriz. Önemli olduğu için şefkat ve bilgelige sahip olmayanlar hakkında da düşünmeliyiz. Bilgi, zekâyla ilişkilidir ama bilgelikle değil. Zeki bir zihin, bir kalple eşit olamaz. Bilgi, önemseme yetisine sahip değildir. Şefkat ise önemsemenin kendisidir. İngilizce’de cesaret kelimesi ‘courage’ olarak karşılık bulur ve ‘cor’ ile başlar. Cor, kalp kelimesinin Latincesidir. Piglet bunu şöyle ortaya koyuyor; “Kanga zeki olmasa da Roo hakkında o kadar endişelendi ki onun için düşünmeden her şeyi yapabilirdi.” Tz’u, Roo’yu kurtaran şeydi. Piglet’i de kurtaran oydu. Aynı zamanda Baykuş’un evi uçtuğunda Pooh ve Baykuş’u kurtarmaya cesaret etmesini sağlayan şey de aynıydı.

Şimdi Piglet, Çok Küçük Bir Hayvan olarak, türünün en cesur örneği olmasa da Baykuş’un evi yıkıldığında tahmin ettiğinden çok daha fazla cesareti olduğunu öğrendi.

“Merhaba, Baykuş.” dedi Pooh. “Umarım çok geç kalmadık... Hımmm... Peki nasılsın Baykuş? Piglet ve ben nasıl olduğunu görmeye geldik. Çünkü bugün Perşembe.”

“Lütfen otur Pooh, otur Piglet.” dedi Baykuş nazikçe. “Lütfen rahat edin.”

Ona teşekkür ettiler ve kendilerini mümkün olduğu kadar rahat ettirebilecekleri bir hâle geldiler.

"Biliyorsun Baykuş," dedi Pooh, "Acele ediyoruz çünkü zamanında burada olup biz buradan ayrılmadan önce seni görmek istedik."

Baykuş ciddiyetle başını salladı.

"Yanlışsam beni düzelt." dedi, "Sanırım dışarıdaki havanın çok sert olduğunu varsaymakta haklıyım."

"Kesinlikle!" dedi Piglet kulaklarındaki buzları temizliyordu. Evine güvenli bir şekilde dönmeyi diliyordu.

"Ben de öyle düşündüm." dedi Baykuş. "Şu duvarda resmini gördüğünüz Robert Amcamın buraya geliş gününde havanın bu kadar sert olması iyi değil. O şeyden dönüyordu. Hey bu da ne?"

Güçlü bir çatırdama sesi duyuldu.

"Hey bak!" diye bağırdı Pooh. "Saate dikkat et! Önünden çekil Piglet. Hey Piglet, üzerine düşüyorum."

"İmdat!" diye bağırdı Piglet.

"Pooh," dedi Piglet öfkeyle.

"Ne var?" dedi sandalyelerden biri.

"Neredeyiz biz?"

"Emin değilim!" dedi sandalye.

"Yoksa, yoksa biz Baykuş'un evinde miyiz?"

"Öyle sanıyorum çünkü çay içecektik ve daha iç-medik bile."

"Oo!" dedi Piglet. "Sence Baykuş'un tavanında her zaman bir mektup kutusu olur mu?"

Fakat Pooh önündeki sandalyeyi çektikten sonra etrafına baktı ve hemen bir plan yaptı. Baykuş, mektup kutu-

sunu kadar uçabilir ve içerisinden bir ip geçirebilirdi. İpin bir ucundan Pooh ve Baykuş tutarlar, diğeri ucunu sepetin teline bağlayabilirler ve Piglet bir tarafına tutunabilirdi. Böylece ipi çektiklerinde Piglet yukarı doğru çıkardı.

“Ve Piglet işte orada!” dedi Baykuş. “Eğer ip kopmazsa.”

“Ya koparsa?” dedi Piglet. Ne olacağını bilmek istiyordu.

“O zaman biz de başka bir ip deneriz.”

Bu konuşmalar Piglet’in rahatlamasını sağlamıyordu çünkü ipe çekme yöntemini ne kadar denerlerse denesinler her seferinde ip kopabilir ve aşağı düşebilirdi. Yine de bu yapılabilecek tek şeydi.

Ormanda harcadığı tüm o geçmişte kalan mutlu anlar aklından geçerken bir ipe tavana doğru ekilemediğini düşünmek korkutucuydu. Piglet, Pooh’ya doğru cesurca başını salladı ve bunun çok Zekice bir Plan olduğunu söyledi.

Ve sonunda...

O çekildi ve çekti, son bir çekişle kurtuldu. Mutlu ve heyecanlı bir şekilde son bir kere sesini duyurmak için tutsaklara döndü.

"İşte oldu." dedi posta kutusunun içerisinden. "Ağacın tamamen devrilmiş Baykuş ve kapının önünde büyük bir ağaç dalı var. Christopher Robin ve ben o dalı çekebiliriz. Gidip kalın bir ip de getireceğim. Şimdi ona söylemeye gidiyorum. Buradan kolayca tırmanabilirim, tehlikeli fakat dikkatli bir şekilde yapabilirim. Christopher Robin ve ben yarım saat içerisinde burada olacağım. Hoşça kal Pooh." Pooh'nun "Hoşça kal ve teşekkür ederim Piglet." cevabını beklemeden ayrılmıştı.

"Yarım saat," dedi Baykuş, kendini rahat ettirmeye çalıştı. "Bu bana size anlattığım Robert Amcamın hikâyesini bitirme şansı verecek. Şu anda altında portresini görüyorsun. Şimdi bir düşünüyüm, nerede kalmıştım. Aaa, evet. Aynen böyle çok şiddetli havanın olduğu bir günde Robert Amcam..."

"Baykuş, senin beni görmek istediğini söyledi." dedi Pooh.

"Evet Pooh. Dolapta neden ayakkabı kutuları var."

"Kendime hâkim olamadım." dedi Pooh.

"Nasıl yani?"

"Önce Bay Ayı Pooh adına bir kart vardı. Sonra o kartla mağazaya gittim. Sadece bakmak için ama."

"Sonra..."

“Satışçı o kadar kibardı ki. ‘Yardımcı olabilir miyim efendim.’ dedi. Bana o kadar Önemli hissettirdi ki.”

“Ama Pooh bu ayakkabılara ihtiyaç duymuyorsun ki.” dedim.

“Tamam geri götüreceğim.” dedi Pooh.

“İşte bu daha iyi.”

“Birçok insan da aldıklarını geri götürecektir sanırım.”

“Ne?”

“İhtiyaç duymadığı şeyleri satın alan o kadar çok insan vardı ki mağazanın her yerinde.”

“Mümkün sanırım.”

“Ben tek kişi değildim.” dedi.

“Eminim öyledir, Pooh. Birçok insan Mutlu ve Önemli olmayı bir şekilde satın almaya çalışır. Fakat Mutlu ve Önemli olman için aslında hiçbir şey yapmana gerek yok.”

“Onlar da yapabilirler.” dedi Pooh.

Evet, bu doğru. Herkes yapabilir. Eeyore’un söylediklerine rağmen iş, hayattan keyif almaya ve olduğun kişiden fayda yaratmaya geldiğinde hepimiz yapabiliriz, problem şu ki sadece bazılarımız yapmaz.

Walden Gölet’inde bir süre oturup keyif aldıktan sonra Bilge bir Gözlemci şöyle demişti; “İnsanlar kalabalık hâle geldiklerinde sessiz bir umutsuzluk yaşamaya başladılar.” O

zamandan beri umutsuzluk çok sessiz. Şimdi bu sessizlik bizi sağır ediyor. Bunun bir parçası olmak zorunda değiliz. Boşluktan ağır olmayan bu hayali şeylere tutunmayı bırakıp umutsuzluğumuzu durdurabiliriz. İlk adımı attığımızda gerisi gelecektir.

Bu bizi Pooh'nun söylediği bir şarkıdan gelen Tiddely-Pom¹ Prensibi'ne getiriyor.

Ne kadar yağarsa

(Tiddely pom)

O kadar gider

(Tiddely pom)

Ne kadar giderse

(Tiddely pom)

Karların üzerinde

Tiddely-Pom prensibine kartopu etkisi de denilir. Küçük bir kartopunu iterseniz; o büyür, büyür ve artık durduramayacağınız bir büyüklüğe ulaşır. Bir tepeden aşağı yuvarlanırken önüne çıkan komşunuzun arabasını dümdüz eder. Herkes tamamen sizin kontrolünüzden çıkan

1 Ç.N. Tiddely Pom kelime çifti İngilizce'de bir anlama sahip değildir ve Türkçe'deki laylaylom gibi müzik yerine boşluk doldurmak için Pooh tarafından şarkı söylerken kullanılır.

Kocaman Kartopu hakkında konuşur. Ancak kartopu etkisi dendiğinde herkesin aklına kötümser bir mesaj geldiğinden biz Tiddely-Pom prensibi adını kullanmayı tercih ediyoruz.

Çünkü bu prensip hem negatif hem de pozitif olarak çalışabilir. Kötümserliği artırabileceği gibi, iyimserliği ve umudu da artırabilir. Zorlu suçlular yaratabileceği gibi cesur kahramanlar da yaratabilir, aptal vahşileri ya da muhteşem mucitleri ortaya çıkarabilir. Asıl önemli olan şey, senin ve diğerlerinin lehine çalışmasını sağlamaktır. Aksi takdirde Çok Çirkin Sonuçlarla karşılaşırın.

Tiddely-Pom prensibi ile çalışmak için Saygıyı inşa etmek gerekir. Ne kadar çok kar yağarsa o kadar uzun süre gider:

Pooh yedi mısranın tümünü ona doğru mırıldandı ama Piglet hiçbir şey demedi. Sadece orada durdu ve sadece coştı. Onun için daha önce kimse Ho Piglet Ho diye şarkı söylememişti. Bittiğinde mısralardan birinin üzerinden yeniden geçmesini istedi. Fakat pek hoşlanmadı. Mısranın "Ey Cesur Piglet," diye başlamasını bir şiir için çok düşünceli bulmuştu.

"Tüm bunları sen mi yaptın?" dedi sonunda.

"Evet." dedi Pooh. "Şiirde yani şiir parçasında as-

linda sen yaptın Piglet. Çünkü şiir senin yaptığını söylüyor. Hem insanlar da böyle biliyorlar.

"Oo!" dedi Piglet "Çünkü düşündüm ki ben biraz göz kırptım.¹ En azından başlangıçta. Ve şiir diyor ki "Göz kırptı mı, hayır, hayır. İşte bu yüzden."

"Sen sadece içinde göz kırptın," dedi Pooh. "Böyle bir durumda Çok Küçük Bir Hayvan için göz kırpmamak mümkün değildir." Piglet mutlu bir şekilde derin nefes aldı ve kendi hakkında düşünmeye başladı. Kesinlikle CESUR'du.

Böylece sonra Bilgilendirilmemiş Olan Eeyore, Baykuş için yeni bir ev keşfetti. Fakat bu ev Piglet'in...

"Sence Baykuş için bu ev uygun mu, ne düşünüyorsun, küçük Piglet?"

Piglet çok asil bir şey yaptı. Akli başında değildi ve bir çeşit rüyadaydı aslında. Akli hâlâ Pooh'nun mırıldandığı harika sözlerdeydi.

1 Ç.N. Orijinal metinde kullanılmış olan 'blinch' Alan Alexander Milne İngilizcede olmayan bir kelimeyi muhtemelen blink ve flinch kelimelerinden eğlence amaçlı olarak türetmiştir. Göz kırpmak (blink) ve korkudan beyaz olmak (flinch) kelimeleri Türkçe'ye göz kırpmak olarak çevrilmiştir. Göz kırpmak filinin Türkçe'de herhangi bir anlamı bulunmamaktadır. Korkmak anlamına gelmektedir ve bir çocuğun söyleyişine uyarlanmıştır.

"Evet, evet Baykuş için uygun bir ev." dedi sesini yükselterek. "Umarım onun içinde çok mutlu olur." Ve birden iki defa yutkundu çünkü zaten Piglet o evde çok mutluydu.

"Ne düşünüyorsun Christopher Robin." diye sordu Eeyore gergin bir şekilde, bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissediyordu.

Christopher Robin'in bir sorusu vardı ve nasıl soracağından emin değildi.

"Peki," dedi sonunda, "Çok hoş bir ev ve senin evin yıkılsaydı başka bir yere gitmen gerekirdi değil mi Piglet? Senin evin yıkılsa sen nereye giderdin?"

Piglet düşünmeden önce, Pooh cevapladı.

"Bana gelir ve benimle birlikte yaşardı." dedi Pooh. "Öyle değil mi Piglet?"

Piglet patilerini birbirine bastırdı.

"Teşekkür ederim Pooh," dedi "Çok isterdim."

Gerçekten mutlu olmak istiyor musun? Gerçekten kim olduğunu ve sahip olduklarını takdir ederek buna başlayabilirsin. Zavallı mı olmak istiyorsun? Bir şeylerden tatmin olmayarak bunu da yapabilirsin. Lao-Tzu şöyle yazmıştır; "Ulaşamayacağın kadar büyük ağaçlar sadece bir tohum-

la başlar; bin millik bir seyahat sadece bir adımla başlar.” Bilgelik, Mutluluk ve Cesaret görüş alanının ötesinde olan dümdüz bir çizginin sonunda seni beklemiyor, bu erdemler tam şu anda başlayan ve önünde duran bir döngüden başka bir şey değildir. Sadece son değil, aynı zamanda başlangıçtır. Daha çok kar yağdıkça daha çok gider ve daha uzun gittikçe daha fazla kar olur.

Chuang-Tzu bunu şöyle tanımlıyor.

Çoğu kişi bilir ki cesur ruha sahip tek bir adam binlerden oluşan bir ordunun zaferine ilham verebilir. Böyle sıradan bir şeyle ilgilenen birinin etkisi bu kadar yüksekse daha büyük şeyleri amaçlayan birinin etkisi ne kadar büyük olur!

(Alkış.) Şerefe! Cesur Piglet ve Korkusuz Pooh'ya.

Ho de! Piglet için ho!

Ho de! Piglet için ho!

Ve

Ho de! Bir ayı için!

Ho de! Pooh için!

Ho de! Ayı Çok Yaşasın!

Tüm yemekleri bitirdiklerinde Christopher Robin kaşıkla masaya vurdu ve konuşmaları durdurdu. Herkes sessizdi. Sadece Roo bir hıçkırık atağı ile mücadele ediyor ve konu Tavşan ile ilişkiliymiş gibi bakıyordu.

"Bu partil!" dedi Christopher Robin "Biri, bir şey yaptığı için düzenleniyor. Ve biz bu birinin kim olduğunu biliyoruz. Bu onun partisi. Yaptığı şeyden dolayı bir hediyemiz var ve işte burada." Söyler söylemez bir şeyin eksikliğini hissetti ve birden "Nerede?" diye fısıldadı.

O etrafına bakarken ansızın Eeyore konuşmaya başlamak için ilginç bir şekilde öksürdü.

"Arkadaşlar!" dedi. "Artıklar da dahil olarak sizi partimde görmek büyük mutluluk ya da şöyle söylemeliyim: Bu benim için zevkti. Yaptığım şey önemli değildi. Tavşan, Baykuş ve Kanga dışındakiler hepimiz benim yaptığımı yapardınız. Oo! Ve Pooh. Bu yorumum Piglet ve Roo için de geçerli değil. Çünkü onlar çok küçükler. Hepiniz aynını yapardınız. Fakat elbette bunu ben yaptım.

Söylemek zor olsa da Christopher Robin'in o anda aradığı şey orada değildi." Ön ayağını ağzının önüne koydu ve yüksek sesle fısıldayarak "Masanın altını dene." dedi. "Yaptığım şey, yaptığım şeydir. Çünkü yardım etmek için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız."

Evet, evet, işte her neyse...

"Evet burada!" diye bağırdı Christopher Robin heyecanla.

"Gönder bakalım bunu sersem yaşlı Pooh'ya. Bu Pooh için."

"Pooh için mi?" dedi Eeyore.

Elbette Pooh için. Çünkü Pooh İŞTE BÖYLE BİR AYI.

"Pooh'yu bu kadar özel yapan nedir?" dedi Eeyore gergince.

"Evet Eeyore, bir sonraki bölümü okursan bence bunu anlayabilirsin."

"Eğer okursam..." dedi Eeyore.

Hiçbir Yer ve Hiçbir Şey

"Nereye gidiyoruz?" dedi Pooh arkasından acele ederek. Bunun bir Keşif mi yoksa Bildiğin-Şey-Hakkında-Ne Yapacağım Etkinliği'ni olacağını merak ediyordu.

"Hiçbir yere dedi!" Christopher Robin.

Böylece oraya doğru gitmeye başladılar ve biraz yürüdükten sonra Christopher Robin şöyle dedi;

"Bu dünyada en çok ne yapmaktan hoşlanıyorsun Pooh?"

(Elbette Pooh'nun yapmaktan en çok hoşlandığı şey, Christopher Robin'in evine giderek yemek yemekti ama biz bunu daha önceden zaten yazdığımız için yeniden yazmayalım.)

"Ben de ondan çok hoşlanıyorum." dedi Christopher Robin, "Fakat yapmaktan en çok hoşlandığım şey Hiçbir Şey Yapmak."

"Hiçbir Şeyi nasıl yapabilirsin ki?" diye sordu Pooh, bir süre merak ettikten sonra.

"Hımmm, mesela insanlar sen bir şey yapacak gibi olduğunda sana Christopher Robin ne yapıyorsun diye sorduklarında sen de onlara Hiçbir Şey dersin ve sonra gidersin ya."

"Oo anladım." dedi Pooh.

"Mesela şu anda biz Hiçbir Şey türünde bir şey yapıyoruz."

"Anlıyorum." dedi Pooh yeniden.

"Sadece takılmak gibi duyamayacağın şeyleri dinlemek ve rahatsız olmamak anlamına geliyor.

Chuang-Tzu bunu şöyle anlatıyor.

Bilinç; Kuzey'e, Karanlık Sular'a doğru açıldı, Fark Edilmeyen Yamaç'a tırmandı ve Dilsiz Tembel'i buldu. "Senin için üç sorum var." dedi Bilinç. "Hangi düşünceler ya da çabalar bizim Tao'yu anlamamızı sağlar? Tao'daki huzuru bulmak için

nereye gitmeli ve ne yapmalıyız? Üçüncüsü ise Tao'ya ulaşmak için nereden başlamalı ve hangi yolu takip etmeliyiz?" Dilsiz Tembel ona hiçbir cevap vermedi.

Bilinç, Güney'e Parlak Okyanus'a gitti ve Kesinlik Dağı'na tırmandı ve Tepkisel Geveze'yi buldu. Aynı soruları sordu. "İşte cevapların." diyerek Tepkisel Geveze soruları cevapladı. Ancak o konuşmaya başlar başlamaz kafası karıştı ve ne hakkında konuştuğunu unuttu.

Bilinç saraya geri döndü ve Sarı İmparator'a geldi. "Hiçbir düşüncenin ve hiçbir çabanın olmaması Tao'yu anlamamanın ilk adımıdır. Hiçbir yere gitmemek, hiçbir şey yapmamak Tao'daki huzuru bulmak için ilk aşamadır. Başlanacak hiçbir nokta ve takip edilecek hiçbir yol olmadığını anlamak Tao'ya ulaşmanın ilk adımıdır.

Chuang-Tzu, Christopher Robin ve Pooh Büyük Sırrı tarif ediyorlar. Bu sır bilgeliğin, mutluluğun ve gerçeğin kapılarının kilidini açıyor. Sihirli ve gizemli olan nedir? Hiçbir Şey. Bir Taoist için hiçbir şey her şeydir, birçok kişinin önemli olduğunu düşündüğü şeyler ise hiçbir şeydir. Bu açıklama Taoistlerin *T'ai Hsü* yani "Büyük Hiçbir Şey" diye adlandırdıkları şeyi anlatıyor.

Chuang-Tzu'nun yazılarında yer alan bir anlatımla başlayalım:

K'un-lun Dağları'ndan geriye dönen Sarı İmparator, Tao'nun siyah incisini kaybetti. Onu bulmak için Bilgi'yi gönderdi fakat bilgi onu anlayabilecek yetenekte değildi. O Uzağı Görme Yeteneğini gönderdi fakat bu yetenek de onu göremedi. Konuşma Sanatını gönderdi fakat o da onu tanımlayamadı.

Sonunda boş zihnini gönderdi ve Boş Zihin inciyle geri döndü.

Eeyore, kuyruğunu kaybettiğinde onu kim buldu? Zeki Tavşan mı? Hayır elbette, o zeki şeyler yapmakla meşguldü. Akademisyen Baykuş mu? Hayır, o gördüğünde bile tanıyamadı. Her şeyi bilen Eeyore mu? Pooh ona söyleyene kadar eksik olduğunun bile farkında değildi. O zaman bile onu, kuyruğu olmadığına ikna etmek zaman aldı.

Sonra Pooh onu bulmaya gitti. Önce Baykuş'un evinde durdu ve Baykuş ona yirmi beş bin monoton kelimeyle belki de daha fazlasıyla Yapılacak Şey'in Bir Ödül Vermek olup olmadığını ve bunu yazmayı (esneme).... Dikkat ve içine koymak.... (esneme)..... her yer... (hımmm). Oo, evet, neredeydik biz? Tüm ormanda her yer. Sonra dışarı çıktılar.

Ve Pooh kapı ziline baktı ve kapı ziline altında çan ipinin olduğunu fark etti. Çan ipine baktıkça böyle bir şeyi daha önce gördüğünü hissetti, tam o aralarda bir yerde...

"Ne kadar güzel bir çan ipi değil mi?" dedi Baykuş.

Pooh başını salladı.

"Bana bir şeyi hatırlatıyor." dedi. "Fakat ne olduğunu anlayamıyorum. Nereden aldın?"

"Ormanda buldum onu. Bir çalının üzerindeydi. İlk başta orada birinin yaşadığını düşündüm, ben de zili çaldım ama hiçbir şey olmadı sonra tekrar daha yüksek sesle çaldım ve birden elime düştü. Kimse onu istiyormuş gibi görünmüyordu ben de eve getirdim ve..."

A-ha. Pooh kuyruğu Eeyore'a geri götürdü ve olması gereken yere taktı. Eeyore çok daha iyi hissediyordu.

En azından bir süre için.

Boş bir zihin, incileri ve kuyrukları bulurken değerlidir çünkü onun önündeki şeyi görme şansı vardır. Tıka basa doldurulmuş bir zihin ise göremez. Temiz bir zihin bir kuşun şarkı söylediğini duyabilirken Bilgi ve Zekâ ile Tıka basa Doldurulmuş zihin ne tür bir kuşun şarkı söylediğini düşünür. İçi ne kadar doldurulursa kulaklarıyla daha az duyar ve gözleriyle daha az görür. Bilgi ve Zekâ yanlış türde şeyler için endişelenme eğilimindedir. Bilgi, Zekâ ve Soyut Fikirler ile karıştırılmış bir zihin bir şeyleri görmek, dinlemek, takdir etmek ve önündekini kullanarak fayda yaratmak yerine gerçekte önemli olmayan ya da var olmayan şeyleri takip eder.

Hadi gelin boşluk durumunu genel olarak bir değerlendirelim. Sizce neden Taoist Boyama Uygulaması birbirinden farklı birçok insanı rahatlatıyormuş gibi görünüyor.

Boşluk, içine bir şey konulmamış demektir. Sizce taze kar, temiz hava ve saf su nedir? Ya da iyi müzik? Claude Debussy şöyle ifade ediyor; “Müzik notalar arasındaki boşlukta olan şeydir.”

“Hey Bebeğim, Ooooo BEBEĞİM (Tırım, tırım, tırım.) Bebeğim, bırakma beni! (Tırım, tırım, tırım.) Bebeğim BIRAKMA beni!” (Klik.) Aynen gürültüden sonraki ses gibi ya da sıcaktaki soğuk ve temiz su gibi. Boşluk dağınık zihni düzenler ve ruhsal enerjinizi yeniden doldurur.

Halbuki birçok insan boşluktan korkar çünkü onlara Yalnızlığı hatırlatır. Her şey doldurulmalıdır. Her şeyin içine bir şey konmalıdır. Randevu defterleri, devre mülkler ve boş arsalar. Ama asıl yalnızlık her şey dolduğunda başlar. Sonra gruplar oluşmaya başlar. Sınıflar yaratılır ve insanlar kendileri için hediye almaya giderler. Yalnızlık başladığında onu kapıdan koalamak için Televizyon Sistemi eve davet edilir. Ama yalnızlık maalesef gitmez. Bunun yerine bazılarımız Bu Şişkin Kalabalığın boşluğunu dikkate almayıp Hiçbir Şey'in Tamlığını kullanmaya başlarız.

Hiçbir Şeyin değerine ilişkin en iyi örneklerden biri Japon İmparatoru Hirohito'nun kendi hayatındaki bir olaydır. Dünyanın en sert Konfüçyanist ülkelerinden biri olan Japonya'nın imparatoru olmak pek de huzur verici

bir iş değildir. Her sabahtan her geceye pratik olarak İmparator'un her dakikası toplantılarla, konuşmalarla, denetimlerle ve kimin ne bildiğini öğrenme girişimleri ile doludur. Bir gün içinde, yapılacaklar listesi o kadar sıkıdır ki, bunu bir taş duvar ile karşılaştırsaydınız, taşların arası bile daha açık görüldüğünden İmparator bu karşılaştırmayı büyük bir zaferle kazanırdı.

Özellikle çok meşgul olduğu bir günün ortasında, imparator bir çeşit toplantı için toplantı salonuna doğru gidiyordu. Vardığında, salonda kimse yoktu. İmparator salonun ortasına kadar gitti, bir süre sessiz bir şekilde ayakta durdu boş alana doğru yöneldi. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle asistanlarına döndü. "Bunun gibi daha fazla toplantı ayarlamalıyız," dedi ve "Uzun süredir kendimle hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Tao Te Ching'in kırk sekizinci bölümünde Lao-Tzu şöyle ifade ediyor; "Bilgi sahibi olmak için her gün kendine bir şeyler ekle, bilge olmak için her gün kendinden bir şeyler çıkar." Chuang-Tzu kendi mizah anlayışıyla bu prensibi şöyle tanımlıyor:

"Öğreniyorum." dedi Yen Hui.

"Nasıl?" diye sordu Usta.

"Tüm İyilik ve Doğruluk kurallarını unutarak." diye cevapladı.

"İyi ama daha da iyi olabilir." dedi Usta.

Birkaç gün sonra Yen Hui "İlerleme kaydediyorum." dedi.

"Nasıl?" diye sordu Usta.

"Müziği ve ritüellerin tamamını unutarak." dedi Yen Hui.

"Daha iyi ama tam değil." dedi Usta.

Bir süre sonra Yen Hui, Usta'sına "Şimdi oturdum ve her şeyi unuttum." dedi.

Ustası birden ona baktı ve "Her şeyi unuttum demekle ne kastediyorsun?" diye hızla sordu.

"Tüm vücut hislerini ve duyularını unuttum ve onların arkasındaki bilgiyi bıraktım." diye cevap verdi.

"Hiçbir şeyin ortasında Her Şeyin Kaynağına katıldım."

Usta eğildi ve "Şimdi sen zaman ve bilginin ötesine geçtin, ben senin o kadar gerindeyim ki. Sen Yol'u buldun."

Bilgi toplamak, analiz etmek, depolamak gibi fonksiyonların ve daha fazlasının; zihnin otomatik, çabasız ve

becerikli bir şekilde gerçekleştirebileceği düşünülduğünde bilinen en karmaşık bilgisayar bile zihin yapısının karşısında plastik bir çocuk oyuncağına dönüşecektir. Zihin bir bilgisayardan çok daha öndedir. Bugün genel olarak zihni, kullanıldığı şekilde kullanmak o kadar etkisiz ve verimsiz ki sihirli bir kılıçla konserve açmaya çabalamaya benziyor. Temiz bir zihnin gücü tanımların bile ötesindedir. Böyle olmasına rağmen bu güç Hiçbir Şeyin Değerinden faydalananı herkes tarafından kullanılabilir.

Diyelim ki bir fikre sahipsiniz aslında Pooh'nun söyleyeceği şekilde, bir fikir size sahip. O fikir nereden geldi? Bir şeyden gelen başka bir şeyden geldi. Bu fikrin geldiği şeyleri zincirleme bir şekilde kaynağına doğru takip ederseniz hepsinin sonunda Hiçbir Şeyden geldiğini keşfedersiniz. Fikir büyüdükçe kaynağa daha da yakındır. "O kadar dahice ki Hiç böyle bir fikir duymamıştım. Bu kesinlikle bir devrim." Pratik olarak herkesin böyle fikirleri olmuştur. Büyük olasılıkla güçlü bir uykudan sonra her şey o kadar nettir ki siz o kadar Hiçbir Şey ile dolusunuzdur ki bu fikir birden ortaya çıkmıştır. Fakat bunun olması için birkaç saat uyumamıza gerek yoktur. Uyumuyorken, yani tamamen uyanıkken de böyle olabiliriz. Süreç o kadar doğaldır ki.

Bu, biz daha çocukken başlar, küçükken güçsüz olabiliriz ama çevremizde olanları fark ederiz, onlarla eğlenmeye çalışırız. Sonra ergenliğe geliriz ve hâlâ güçsüzüzdür ama biraz da olsa bağımsız görünmeye çalışırız. Bu aşamayı

geçtiğimizde yetişkin oluruz ve kendi kendimize yeten ve olgun bir hâle geliriz ve kendi kendimize yetmek için öğrendiklerimizi kullanarak diğerlerine yardım ederiz.

Yetişkin olmak gelişimin en üst aşaması değildir. Gerçekte döngünün sonunda bağımsız, açık-zihinli ve çocuk gibi görebilen biri vardır. Bu bilgelik seviyesidir. *Tao Te Ching* veya diğer bilge kitaplar “Başlangıca dön, yeniden bir çocuk ol,” dediklerinde bunu kastederler. Neden aydınlanmış olanlar çocuklar gibi keyifli ve mutlu görünürler. Çünkü öyledirler. Bilgeler, bilen çocuklardır. Onlar sayısız küçük öğrenme ânını kullanarak zihinlerini boşaltırlar ve onun yerini Büyük Hiçbir Şeyin bilgeliği ile doldururlar yani Evrenin Yolu ile.

Onu bunu düşünerek yürüdüler. Ormanın en üst noktasında Galleons Lap adı verilen büyülü bir yere geldiler. Burada bir dairenin içerisinde 60 civarında ağaç vardı. Christopher Robin buranın büyülü olduğunu biliyordu çünkü bugüne kadar hiç kimse orada kaç ağaç olduğunu anlayamamıştı. Bazen altmış üç bazen de altmış dört ağaç vardı. Bir seferinde saydığı her ağaca bir ip bağlamıştı ama yine de tam sayıya ulaşamadı.

Büyülü olduğundan bölgenin zemini ormanın zeminine benzemiyordu. Yerlerde karaçalı, eğreltiotu, süpürgeotu ve sık çimler vardı. Sessiz,

yumuşak ve yeşildi. Orada oturarak tüm dünya, gökyüzü ile birleşene kadar görülebiliyordu. Bu dünyada ne varsa tam olarak onlar Galleons Lap'teyken sona eriyordu.

Orası Pooh kitabının da bittiği Orman'ın tepesindeki Büyülü Yer'di. Oraya istediğimiz zaman gidebiliriz, bulmak hiç zor değil. Yapmanız gereken tek şey, varana kadar Hiçbir Şey ve Hiçbir Yere doğru gitmek. Çünkü Büyülü Yer tam olarak olduğunuz yer ve Ayıları Seviyorsanız, orayı bulabilirsiniz.

Pooh'nun Şimdisi

Sabah güneşinde, akşam alacakaranlığında küçük bir ayı Orman'da geziyor. Neden biz çok daha küçükken onu takip ettik. Sonuçta o Küçücük Beyni olan bir ayıdan başka bir şey değil. Beyin en önemlisi değil mi? Sonuçta gitmek istediğimiz yere bizi götüren şey Beyin değil mi? Ya da sıklıkla içimizde bize hangi yöne döneceğimizi söyleyen sesi dinlemeyerek, başımızdaki kavak yellerinin gerçek olduğunu sanıp onlara uyan ve bizi yanlış yerlere gönderen de Beyin değil mi?

Bir Beyin birçok şeyi yapabilir fakat bu şeyler genellikle en önemli şeyler değildir. Zihnin soyut zekâsı, sadece düşüneni gerçekliğin dünyasından yani dünyanın kendisinden diğer bir deyişle Gerçek Yaşam Ormanı'ndan uzaklaştırır. Çünkü çok fazla düşünen fakat çok az önemseyen umutsuz bir durumdadır. Pek çok aklın kendisini inanca bağlamasına rağmen bu yanlış anlama çok uzun süre devam edeme-

yecektir. Bazı felaketlerden kaçınabilmemiz için tek şans, yaklaşımımızı değiştirmek yani bilgeliğe ve sevgiye değer vermeyi öğrenmektir.

Bunlar, Bilgi ve Zekâ yoluyla aranan şeyler olmalarına rağmen Bilgi ve Zekâdan gelmezler. Asla gelmediler ve asla gelmeyecekler. Artık yanlış bir şekilde ve yanlış yerde umutsuz bir şekilde aramak ve var olmak için daha fazla vakit kaybedemeyiz. Bilgi ve Zekâ bir şeyleri yıkmaya devam ederse, bildiğimiz dünyadaki tüm yaşamı yakında yok edecek ve biz bir şekilde yok olmamayı başarsak bile geride kalanlar gerçekten önemli ve değerli şeyler olmayacaklar.

Yaşamın ustaları Yolu bilir ve onlar bilgeliğin ve basitliğin sesini, Bilgi ve Zekâ'nın nedenlerinin ötesindeki sesi yani içlerindeki sesi duyabilirler. Bu ses sadece birkaç kişinin malı ya da gücü değildir, bu ses herkese verilmiştir. Bu sese dikkat edenler genellikle bir kuralın istisnası gibi görünseler de sadece sistemin işleyiş kurallarının örnekleridirler. Halbuki bu kural onu kullanmak isteyen herkese açıktır.

Her birimizin içinde bir Baykuş, bir Tavşan, bir Eeyore ve bir Pooh vardır. Çok uzun süredir biz Baykuş'un ve Tavşan'ın yolunu seçtik. Şimdi ise aynı Eeyore gibi sonuçlardan şikâyet ediyoruz. Ancak şikâyet de hiçbir sonuca varmıyor. Yeterince akıllıysak, Pooh Yolunu seçeriz. Çok çok uzaklardan bir çocuğun zihni bizi çağırıyor. Bazen duymak

zor olabilir fakat o kadar önemli ki... Çünkü o olmadan Orman'da yolumuzu asla bulamayacağız.

Sonsöz

“Peki Pooh, ne düşünüyorsun?” dedim.

“Ne hakkında ne düşünüyorum?” diye sordu Pooh.

“Pooh’nun Tao’su hakkında elbette.”

“Pooh’nun Tarzı mı?” diye sordu Pooh.

“Gerçekten bunu yeniden yapmak istiyor musun?” dedim.

“Neyi yeniden yapmak?” dedi Pooh.

“Pooh’nun Tao’sunu.” dedim.

“Pooh’nun Tao’su nedir?”

“Biliyorsun işte, İşlenmemiş Blok, Cottlestone Pastası Prensibi, Pooh Yolu, İşte Böyle Bir Ayı ve diğer tüm konular.”

“Oo!” dedi Pooh.

“İşte bunlar Pooh’nun Tao’su.” dedim.

“Oo!” dedi Pooh.

“Sen nasıl tanımlardın?” diye sordum

“İçimden geldi.” dedi. “Senin için şarkı söyleyeceğim.”

“Tamam.”

“Şimdi, o zaman... (öhö-öhö)”

*Bilmek için yolu,
Kat ederiz onu,
Yaparız yolumuzu,
Kendi tarzımızla,
Yaptıklarımızla.
Her şey gözünün önündeyken,
Çabaladığında görmek için,
Sadece karmakarışık zihindesin.*

*Ben benim,
Sen de sen,
Görebildiğinde,
Fakat yaparsan,
Yapabildiklerinle
Bulacaksın yolu,
O takip edecek seni.*

“İşte bunları düşünüyorum.” dedi.

“Mükemmel!” dedim “Fakat biliyorsun değil mi?”

“Neyi biliyorum?” dedi Pooh.

“İşte aynı şeyi söylüyoruz.”

“Oo!” dedi Pooh. “Demek öyle.”